

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Редукція й Адміністрація:
Львів, Ринок Ч. 18. II. ПОВ.
Телефон Редукції 248-46
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Код: II. К. О. Львів 504.003
Відділ Чесноти Львів
Ціна „Діло“.
Рукописи не повертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

місячно (з книжкою) . . . 3.00 зл.
чвертьрічно . . . 12.00 „
піврічно . . . 24.00 „
річно . . . 48.00 „

В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ-
ХОСЛОВАЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СЕТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ 5-КИ „ДІЛА“ В ОБЕМІ 10-12 АРКУШІВ ДРУКУ.

Інж. Юрій Пясецький

державно уповноважений інженер будови

Львів, Мучна 46, тел. 270-27.

виконує усі праці з обсягу:

будівництва та промислової
(житлової) архітектури.

Складайте своїощадності і вську часову зайву готівку

В ЦЕНТРОБАНКУ

У ЛЬВОВІ ПРИ ВУЛИЦІ ТРЕТЬОГО МАЯ Ч. 15.

бо це не тільки безпека і користь для Вас грошів, але це рентабельно жити для нашої господарсько-кооперативної організації. Центробанк акредитує наші кооперативні центральні, Українбанки, Полтавські Союзи, Районні Молодіжні та інші кооперативні промисли.

НЕ МОЖЕТЕ ВИХАТИ НА ВІДПУСКУ ЧИ НА ФЕРІІ
доки не обезпечите від крадіжко-власного сьогомо-
нього утримання в

ТОВАРИСТВІ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“

Львів, вул. Руська Ч. 20

ЦЕНТРАЛЬНА

Малопольська Каса Ощадності
У ЛЬВОВІ

(раніше Галицька Каса Ощадності)

Найстарша ощадна установа заснована в 1843 р.

Вклада ощадності в гарантію держави.
Розумні скарби. — Різноманітні бізнеси. — Дисконт реєс. —
Позичка акцій і гіпотечні. — Купівля, продаж. —
Львівська картонна фабрика. — Інші. — Дивіденди.

РЕЗЕРВИ 3,668.000 ЗОЛ.

Обсяг діяльності — під Галицькою,
Замісць візиту — П. К. О. 500-196.

Кожний українець мусить уміти російську мову.

ЩОБ МОГТИ ЧИТАТИ ТВОРИ ЛЕНІНА І СТАЛІНА В ОРИГІНАЛІ.

Перший секретар КП(б)У Хрушов виступив на 14. партійному конгресі промову, в якій заявив, що населення УССР мусить вповні опанувати російську мову, бо це „мова революційної культури СССР“. Українці мусять читати

твори Леніна і Сталіна в російському оригіналі, не у перекладі.

У всіх школах УССР введуть цього року обов'язкове навчання російської мови. (АТЕ.)

Французький уряд замкнув сесію парламенту

У ВІДПОВІДЬ НА КОМУНІСТИЧНІ ПРОВОКАЦІЇ

Комуністи намагалися перевести в парламенті велику дискусію, у четвер в еспанській справі, в п'ятницю — в урядовій. Щоби тому запобігти, уряд замкнув щогорічну парламентську сесію. Б. прем'єр Фланкен відклав сесію інтерпелляцій на тему закордонної політики.

З огляду на те, що вже почалися парламентські ферії, існування уряду Далладі заплановане до осені.

НОВІ ДЕКРЕТИ.

Перед закриттям парламентської сесії уряд затвердив на ранішньому засіданні серію нових декретів. Вони м. ін. вводять деякі зміни

до закону про 40-годинний тиждень праці, знижують митні тарифи та вводять нову регламентацію для чужинців, що ведуть торгівлю у Франції.

ДОРОГА ГОСТИНА.

Як подає „Журнал Офісїєль“, на прийняття британської королівської пари узакнено спеціальні кредити у висоті 24,000,000 франків.

ДЕМОНСТРАЦІЇ.

Коло 400 банкових урядовців узалило в п'ятницю пополудні демонстрацію на площі Опері. Поліція розігнала їх.

Французькі промисловці та купці навіязують взаємини

З НАЦІОНАЛЬНОЮ ЕСПАНІЄЮ.

З ініціативи групи французьких промисловців і купців повстала в Парижі франко-іспанська торговельна палата, що має на меті наладити нормальні торговельні взаємини з національною Еспанією. Її головою став б. директор міністерського департаменту Бонфуа Кранон, почесним головою — б. прем'єр Фланкен.

НАЦІОНАЛЬНІ ВІЙСЬКА ДІСТАЛИСЬ НА
ВОРОЖЕ ЗАПІЛЛЯ В АНДАЛУЗІЇ.

Національний комунікат повідомляє: На відстанку Пеніароя в Андалузії над. війська пішли на 25 км. вперед, глибоко вдираючись у вороже запілля. Всього простір пеніаройської капалеті найшовся тепер поза засягом червоної артилерії. Над. війська обсадили залізницю Альморчон—Вельмеа.

Над. війська захопили багату добучу, м. ін. артилерійську батарею і 38 скорострілів.

ДАЛЬША НАЦІОНАЛЬНА ОФЕНЗИВА
ЗДОВЖ СЕРЕДЗЕМНОМОРЬСЬКОГО БЕРЕГА.

Національні війська вели офензиву від селітку до пізної ночі, зокрема скоро на відстанку Вілла Малеа над морем. Вони здобули понад 5 км. терену на фронті широким на 50 км. У кількох місцях вони перейшли ріку Ріо Міхарес.

НЕВДАТНІ ПРОТИНАСТУПИ ЧЕРВОНИХ.

Як подає національне командування, червоні перевели кілька протинаступів на відстанку Кастілью Вілла Малеа та Вілла Реаль, але без успіху; вони втратили понад 1000 полонених і 24 скоростріли.

ЗАГАДКОВА ВИПРАВА ЧЕРВОНОГО ПІД-
ВОДНОГО СУДНА.

Підводне судно червоної Еспанії „Ц 2“ випало з пристані Сен Назер у невідомому напрямі. Товаришів йому сторожевий корабель „Фланкен“.

Від тепер можна буде йти до Франції лише через німецько-французький кордон, себто дальною дорогою.

Заборона відноситься навіть до тих, що вже дістали бельгійські транзитні візи.

Бельгія не пускає на свою територію польських громадян.

Бельгійський уряд замкнув кордони держави для транзиту польських громадян. Тим способом він хоче унеможливити польським громадянам, вигнаним з Франції, залишатися нелегально в Бельгії.

Присилайте передплату!

Буде як бувало.

УРЯДОВІ ПРОЕКТИ З ДІЛЯНКИ ТЕРИТО-
РІЯЛЬНОЇ САМОУПРАВИ.

Львів, 18. червня 1938 р.

У перших дев'яти роках після гранічного перевороту законодавчі праці союму й сенату обмежувалися виключно до значайної бюджетової сесії і в тих роках парламентські ферії тривали постійно коло сім місяців — від березня по листопад. А у часі значайної сесії законодавчі палати не надто переспарюювалися, погоджуючи тільки ті „дискусії“, які для до погоди уряд, або яких не можна було погодити депутатами.

Зміна настала щойно тоді, коли змінилася в життя квітнева конституція, що президентіві держави надавала широкі права, зменшуючи різноманітно дуже значно права союму й сенату. Довичина решти нова виборча ординація, що усунула опозицію з парламентської арени. Це й у величезно становиче уряд, що без більших перепон міг правити державою за формальною підтримкою парламенту без ніяких спеціальних повноважень.

Надзвичайні сесії союму й сенату у літніх місяцях стали правильним явищем. До такого явища належить і теперішня сесія союму, що розпочала свої наради 10. м. м. Того самого дня він уряд у союмі 31 законопроектів, з цього 11 ратифікаційних, 5 з ділянки територіальної самоуправи, один проект, що торкається карної процедури і допущенням лавників до виміру карного судництва, один про виконання лікарської практики — решта з ділянки фінансово-господарської. Не виключено тут тільки кілька новелізацій тих проектів для відновлення хліборобства, оголошених поодинокими постами у минулій бюджетовій сесії, хоч для цієї справи вибрани тоді надзвичайну союмову комісію і хоч зібрали коло 140 підписів послив з домаганням скликати надзвичайну сесію для вирішення агаданних проектів.

Признає союмові „пендум“ досить велике. Поминувши ратифікаційні проекти, що у союмі не викликають більшого зацікавлення і дискусії та яких союм не може і так змінити, а лише прийняти або відкинути, справляти, що без сумніву викличуть ширшу дискусію, будуть самоуправні справи, проект про участь лавників у вимірі карного судництва, решті проекти про впровадження і торгівлю господарськими тваринами і домашньою птицею та про гур-

тєву продаж м'яса, бо при цій нагоді відкине справа ритуального зарплату. Тут буде й нагода для деякого з польських послів переїхатися здорово по жидках і підслухати ще зайвий раз у польського громадянства протижидівську течію.

Сутю політичний характер мають тільки проекти, що дотичать територіальної самоуправи. Є їх п'ять: 1) проект закону про самоуправу міста Варшави, 2) проект закону про вибір радних у містах: Краків, Лодзь, Познань, Варшава і Вильно, 3) проект закону про вибір міських радних, 4) проект закону про вибір радних громадських, волосних і повітових і 5) проект закону про поправу фінансів союзів територіальної самоуправи. Для перших проектів зголошено ще у минулій бюджетній сесії і для них вибрано окрему надзвичайну сеймову комісію для справ міської самоуправи, котрій придалили тепер проект закону про вибір міських радних. Інші проекти відослано до адміністраційно-самоуправної комісії.

Виборча ординація для шести найбільших міст була вже предметом наїжд ще в березні ц. р. у загаданій надзвичайній комісії для справ міської самоуправи. Урядовий проект передбачував три категорії радних: 1) зі загального вибору — їх мало бути коло 60 відсотків усіх радних, 2) з вибору станових і професійних союзів і 3) з членів кооптованих, що їх кооптують вибрані радні. Ця засада потрібного добору радних на комісії перепала, бо там вирішили, що всі радні мають виходити зі загального вибору, як було і досі. Голосування має бути загальне, рівне, безпосереднє і тайне.

Таку саму засаду загальності, рівності, безпосередності і тайності вводить теж і проект виборчої ординації у всіх інших містах Польщі з тою основною різницею з дотеперішнім виборчим правом, що касує комуляцію голосів на одного кандидата. На будуче кожний кандидат може дістати тільки один голос.

Зрештою проекти виборчої ординації міст, громад, волосей і повітових рад спираються на дотеперішньому виборчому праві. Різниця є тільки формальна, бо дотеперішні виборчі ординації до загаданих установ територіальної самоуправи вийшли у формі виборчих регуляцій в окремих розпорядках міністра внутрішніх справ, нові виборчі ординації будуть уяві у форму окремих трьох законів. Це й виключає на будуче зміну шляхом міністерського розпорядку.

Як сказано, ніяких суттєвих змін не передбачується. Залишається надалі цікавита супрематія державної адміністрації над територіальною самоуправою і повна залежність

станцій від чинників державної адміністрації. Отже по правді і на будуче територіальна самоуправа у Польщі буде „світлом, що не спить“ — і не викличе у громадянства належного зацікавлення.

Залишили теж в цілості дотеперішню драбинку у творенні установ волосної і повітової самоуправи. Іншими словами, загаль виборців не буде мати і на далі ніякого безпосереднього впливу на добір ні волосних, ні повітових рад, хоч ті установи мають куди ширшу компетенцію від громадської ради, якої роль чини дуже обмежена.

Залишення існуючої будови установ територіальної самоуправи не причиниться до того, щоб стала вона справді конструктивним чинником у локальній адміністрації. Тим більше не буде вона двигуном нового життя на території з такою національною структурою як у нас. Дотеперішні приклади з наших земель аж надто повчальні. Установи територіальної самоуправи стали тут дуже часто сліпим знаряддям в руках державної адміністрації, ба навіть її найнижчих виконавчих органів та різних польських гурт — патріотичних організацій, не оглядаючись зовсім на потреби більшості місцевого українського населення. Воно і його культурні, виховні і господарські потреби є здебільша чужі, байдужі, а то й ненависні для різних самоуправних керівників.

Нема ніяких даних на те, щоб зголошені урядові проекти, виборчої ординації до самоуправних установ підпали основним змінам у сеймовій комісії чи на пленумі сейму, або ще пізніше в сенаті. Зокрема слід про це сказати про найважливішу для нас виборчу ординацію до громадських, волосних і повітових рад. Референтом цієї ординації є пос. Кісечунович, який зreferує її на засіданні сеймової адміністраційно-самоуправної комісії в п'ятницю 17. цього місяця.

Польські опозиційні партії, що не є репрезентовані у сеймі, займають вижидаче становище супроти зголошених проектів виборчої ординації до установ територіальної самоуправи. Заявила це на днях публічно президія Польського Строніцтва Людового, партії, що поруч нас найбільше заінтересована у виборчій ординації до громадських, волосних і повітових рад. Вдоволять їх мабуть деякі технічно-виборчі угодилення, а ще більше при неутральній-прихильній поставі урядових виборчих чинників надія на щасливий перехід людовцевих кандидатів по виборчій драбинці до вищих установ територіальної самоуправи. Для нас того всього не буде, але буде, як бувало!

Д-р Степан Баран.

„Воно має шляхотну мету приготувати порозуміння між підприємцями та робітниками, усувати конфлікти та полагоджувати їх, зосередити світові лихо соціальних і громадянських війн, шукати у безсторонній правді та людським братерстві формули спасення та миру.“

Щоб доконати цих великих завдань, є тут тимчасом лише одна безсумнівна передумова. Світового представництва на цій сесії нема. Висловлюють тут здогад, що причиною цього є неприйняття совітських професійних спілок до їх світового союзу на останнім Конгресі в Осльо. Але й без москалів демагогії на женьській конференції не бракує. Делегат Нова Зеландії, якої представник підчас останньої сесії Ради Л. Н. цілий час вірно підтримував Літвінова, запитав наївно, чи не можна було б надавати на справи миру, якими займається І. Б. П., частину тих грошей, які видаються на війну. Питання це треба було б справді серйозно передусім під адресою Москви. Робітничий делегат Мексику вважає сучасний господарський хаос наслідком війни і закликати відтримати європейських робітників проти „чужеземських напасників“, розуміючи під ними не москалів. Представник китайського уряду, п. Лі, говорить також про війну в Європі і в Китаю та про недовільність миру. Із поміняє, що Китай буде боротися до кінця проти нападу, якого жертвою він є. П. Шу, представник китайського робітництва, скаржиться, що „відомо“ держава напала на Китай і вбивала праці 12 мільйонів робітників, разом з тим він протестує проти повітряних бомбардувань і просить директора І. Б. П. повідомити Л. Н. про тяжке становище китайського робітництва. У відповідь на це представник японського уряду п. Китаока висловлює жаль, що на трібуні порушують виразно політичні справи, коли Японія продовжує своє співробітництво з І. Б. П. лише з огляду на неполітичний характер цієї інституції.

Але показується, що економіку та її вплив на праці від політики тепер відокремити не легко: це мусять признати і великі держави. Представник Франції мусів просити відокремити обговорення становища в Сирії та Лівані з огляду на політичну реорганізацію цих країн. Відложили й обговорення ситуації у Французькій Камеруні. Цікава також заява представника єгипетського уряду Алі Ель Шамі Паша, який ствердив, що „політична неспокійність, збройня і авартарія спливають усі сироби загрозливі і небезпечні. Щоб визволитися з кризи, в якій перебуває, треба мати нормальні соціальні та господарські відносини між народами і здорові методи національного господарства. Представник ірландського робітництва висловлює звертає увагу на парадоксальне становище нашого часу, що економічну систему підтримують зброєння, які мають викликати її падіння. Представник робітництва Сполучених Штатів Америки п. Уат остерігає перед калією світової війни, коли людська активність спрямована на підготовку війни. А разом з тим він дає, що час уже І. Б. П. подумати про те, як вирівняти безробіття, яке постане через зменшення зброєння, як також і про зменшення зброєння в часі війни.“

Найбільш актуальне і конкретне питання цієї сесії є скорочення часу праці та зменшення його в подальших державах. З огляду на його промову в справі сорогодництва на праці виступив французький міністр праці

**ЛЕЩКІВСЬКІ САМОДІЛИ
і ШОВКИ з МІЛЯНІВКА**
склад „ЛЕЩКІВ“ ЛЬВІВ
Коперника 2. Тел. 258-88

Економіка, праця та політична демагогія

24-та сесія Інтернаціональної Конференції Праці у Женеві.

(Від нашого кореспондента).

Женева, 14. червня 1938.

Ця сесія, що розпочалася 2. червня в палаті Ліги Націй, триває далі під проводом п. Вальдемара Фалькао, міністра праці Бразилії, вибраного одностайно на пропозицію Рюїда Гуїнацу, делегата уряду Аргентини. Довгий час тривання сесії зрозумілий з огляду на те, що в ній бере участь 49 держав, заступлених 89 делегатами від урядів, 34 — від підприємств і 33 — від робітників, при допомозі 254 технічних дорадників. Про великий обсяг праці свідчать і повноваження складів комісії. А саме створено комісії — регуляційну, резолюцій, застосування конвенцій, технічної освіти, умов праці тубільних робітників, мандаринних робітників, уваження часу праці і заплати. Найбільшою подією сесії був властиво вибір нового директора Інтернаціонального Бюро Праці. Першим на цій посаді був Альберт Тома, якого пам'ятник стоїть проти І. Б. П., другим — англієць Гарольд Батлер, третій вибра-

но тепер американець Дікона Вінана, що тішить нас не лише особистою симпатією президента Рузвельта, а й американської нації. Цей вибір тішить тим більше учасників конференції, що його вважають доказом зацікавлення Америки

**Новостворена крамниця під назвою
Городецький Магазин Новин**

Львів, Городецька 76 (біля Перельського)
продає багаті товари за цінами зменшеними фабричними.

справами Ліги Націй та Європи взагалі. Преса висловлює навіть надії, що Америка піде на решті шляхом Вудрова Вільсона і приступить може навіть до Ліги Націй. З огляду на те, що І. Б. П. мусить мати за свого керівника — представника якоїсь великої держави, ірландець п. Феллія зрієся своєї кандидатури на посаду директора і задовольняє посадою його заступника Мету І. Б. П. з її новим керівником не чорт означає „Журналь де Женев“ пишучи:

малі. Він показував не лише можливість того часу праці, а й добрі наслідки для оздоровлення цілого господарства. Французька практика останнього часу показала, що реформа цього роду можлива лише в деяких галузях промислу. Спроба утворення часу праці інтерпретаційними принципами створює величезні перешкоди, які впливають з того, що про умови праці робітництва в СРСР взагалі не можна говорити повільно на якійсь інтерпретаційній конференції, та з того, що більшість викликів і в багатьох інших державах високого суходолу наскрізь ненормальні господарств умовини.

Сензацією початку цього тижня був приїзд на конференцію міністра праці Великої Британії, п. Брауна та міністра праці Сполучених Держав Америки, мис Френсіс Перкінс. Як паки привітання, так і відповіді визначних гостей, учасників конференції, мали, як то звичайно буває, досить абстрактний характер. З нашого боку заслугове уваги пропозиція представника швейцарського робітництва, Шірха, щоб І. Б. П. взяло участь у конференції, присвяченій справі втілювання, яка відбувається в Женеві та порушить і справу майбутнього Офісу для опини над ними. М. Данько.

„Польська державна рація вимагає, щоб спольщити торгівлю й ремесло на східних землях“

ЯКИМИ ШЛЯХАМИ ПІДЕ „МАРШ НА КРЕСИ“

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 17. червня 1938.

Хто обсервував дотеперішню акцію „походу на креси“, міг мати враження, що йде вона з різних польських джерел, різними руслами. Як така, не має більших виглядів на те, що польський елемент з перенесеного заходу опиниться повільно, плинно в продажу українські, залишені без більших інвестицій, землі. Брак плинності (коли вживемо модного сьогодні в польській економічно-суспільній термінології слова) заперітимати і відлучати передовим самі русийні польські кола, що від тепер хочуть надати цілій походовій акції характер „маршу“, продуманого в деталях, перевіреного на місцях, словом — підрахованого з олівцем у руках.

Є два роди польських організацій „маршу на схід“. Одні — це типові польські „поливники“ без будь-якої перспективи на майбутнє, горлявки, доривочники, ентузіастичні „дули“, Гринюк, Ланівців, гураїсти, ультра-„езути“ тощо. Їх увага спрямована головним на волинсько-польське село. Їхня акція не принесе нічого позитивного, крім збаламучення людей.

Увага другого типу польських організацій зосереджена передовсім на волинсько-польських містах і містечках по думці засади: чия місто, той перемігав та диктує. Та друга група інспірує деталі плинні діяльності в терені, готує масові засоби і має поважні вигляди на успіх.

(ЗХББ), Збірні Цехи Ремісників Християн (ЗУРХ) Польський Союз (ЗП).

Коротенько схарактеризуємо важніші з цих товариств чергуючи їх після матеріально-засобових спромож і сил кожного.

Про Т-во Розвою Східних Земель писали ми вже при інших нагодах. Це воно в цілій Польщі, веде акцію переселення польського купецтва і ремесла та координує аналогічну працю менших того роду товариств. Крім цього закладає каси безвідсоткового кредиту для підтримки підкупавших польських підприємств, організує фахові школи, будує „доми молоді“, шукає ринки збуту тощо.

„Зайонтек Польський“ — це молода, проте дуже активна організація, що повстала у Познані. Її мета — боротьба з усім непольським у господарському житті держави. Диспонує „З.П.“ найбільшими резервами капіталів зосереджених у своїх рядах найактивніший познанський елемент, впливає у великій мірі на цілий хід переселенської акції.

Ривалізатором „ЗП“ є варшавське „Стовариженне Купців Польських“, в якому, не вважаючи на спроби ввести прійський параграф, не бракує дотепер життів. Його голова — відомий варшавський промисловець Брун ворогує віддавши з організаторами познанського „ЗП“ і ця ворожнеча відбивається на свого роду ривалізації в терені, тим більше, що „СКП“ має свої відділи в кожній волинській торговельній місцевості.

Інші члони в інформаторі товариства не мають, як дотепер, більшого голосу і виконують радше накази згори.

ЩО ГОВОРЯТЬ КЕРМАНІЧІ „МАРШУ“.

П. Павліно зацікавився одним питанням, а саме: чи відношення автохтонних волинських купців і ремісників до напливового польського елементу не буде вороже. Зрозуміло, п. Павліно вважав відповідним запитати про це лише своїх земляків — тому може я відповіду вишала так шумно і позитивно. Даймо їм слово:

Марія Чапальська, голова „С. К. П.“ з Кременя: „Відношення кременецького громадянства до людей з Заходу Польщі — добре. Населення околиці відноситься до польських купців з довірою. Треба підтримати цей настрій і тому елемент, що приходить сюди мусить бути солідний, фаховий, багатий, щоб витримувати конкуренцію, і також високо вироблений від суспільним оглядом“.

Подібно думують товариші п. Чапальської з Ковала, Горохова, Здобунова і Луцька, причому деякі навіть вважають, що „ціла Польща повинна допомогти великій акції польським торговцям і ремеслам на східних землях, тому, що цього вимагає польська державна рація“.

В реалізації усіх завдань, які носять від людей, що практично реалізують ідею „маршу на креси“ автор дав польському купецтву таку науку:

„Після постанови переселитися на східні землі не треба ліквідувати дотеперішнього нафрату праці, чи з родиною виїждати в невідомі сторони. Перехід відомо треба конче контактуватися з одною з названих організацій і допросити подробиць інформації. Маючи докладні інформації, треба обов'язково особисто виїхати до вибраної місцевості і на місці розібратися з умовинами майбутньої праці“.

ЩО І ДЕ.

Після короткого інформаційно-ідеологічного вступу — автор інформатора обговорює у зв'язній, докладній та прозорій спосіб всі

ТЕПЕР ІВАНКА НЕ СУМНІВАЄТЬСЯ

І ти думав, що не зможеш мене швидко переконати? Чи не можеш?

Але ж ти знаєш! Переконати мене неможливо! Я не переконуюсь...

Завжди маселювати шкіру! Німа мила Пальмоліва зробила губи твої та очі твої як на а'малювання! Вісім'яни шкіри.

ПЕРЕКРІЯ ШКІРИ

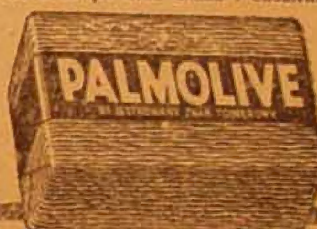

Дей спеціаліст переконав мене. Тепер я уживаю Пальмоліва навіть до купелі.

Це нахвали! Яка гарна пера і чому не шифра! Мити шкіру і усміх.

ВРАНИ! І навіть мій лице багатою піною мила Пальмоліва. Описала спокійно П'ятепло, а згодом холодною водою. Який чудовий засіб краси! Пальмоліва у 100% чисто і легка мило, вироблюване на маселюванні олії. При температурі тіла маселюваний олією проникає і ушляхотнює шкіру. Ось чому це ідеальне мило краси мис і не подразнює а шкіра стає біліша і оксамитя.

Мило Пальмоліва можна дістати у всіх перфумаріях і дрогеріях та крамницях Народної Торговлі, Мисльнх Українських Кооператив і Центросоюзу.

дані і можливі експансії до кожного волинського повіту, міста і містечка по черзі. Основою інформатора є така більш-менш схема: Населення, уряди, комунікації, загальний економічний характер, промисл, торговля, торгівля, примарки, ремесло, кредит. Ціною, що автор поміняє у своїй праці майже всі українські, чи українсько-польські установи, не приважує ніякої ваги до торговельно-промислових спромож українського населення, поставившись до цього виключно як до консулента і предмету для збуту польського товару.

Та всеж треба, щоб кожний український волинський купець зацікавився у добре зрозумілому власному інтересі цим інформатором. А для української інтелігенції, купецтва і ремісництва в Галичині, що вибираються за соціальський кордон це просто необхідна, провідна книжка

КТВ.

Вул. Потоцького — р.і. Лепартовича
НОВОВІДЧИНЕНА
ХАРЧІВНЯ МОЛОЧАРНЯ
видатк смачні на десертному пасірімізиродні обід, сніданок і перкусан по уміркованих цінах. Львівська промисловість.
133 1-3 власник В. Крижаніський.

Найвищий час купити льос
у популярній колектурі

„Щастя“

Львів, Сикстуська 30.

Чековеkonto П. К. О 500.420.

ХТО БЕРЕ УЧАСТЬ У „МАРШІ“

В наших кореспонденціях часто звертаємо увагу на діяльність молодого польського елементу в Т-во Розвою Східних Земель. Ця молода цікавилася дотепер також здебільша експансією польщини на село, але швидко зорієнтувалася, що це вже не така легка справа і змінила курс, зривувала напрямні дії.

Результат погляду і можливостей вказала молодим полякам „сходонам“ пину дорогу: прокрити спробою і можливості польської інспірації на „пресоні“ міста, містечка, торговельні осередки, тощо. Молода приступила до праці і ось перед нами її перші висліді, а саме: „Завдання і дані про можливості господарської експансії польської торгівлі і ремесла на Волинській операції п. Вадислава Павліна.“ Є це цікава інформатор виключно для польських „а і „деканівських“ елементів. Варто її проаналізувати в першу чергу нам, українцям.

Хтож бере участь в „акції заселення“? Цитую: Т-во Польських Купців (СКП), Т-во Розвою Східних Земель (ТРЗВ), Об'єднання Христ. Кас Безвідсоткового Кредиту

Відомі Мисльнх. Т-во Р. С. З. — Варшава

Мир залежить від москвофілів.

(Дискусійна стаття в анкеті „Мир чи війна з москвофілами?“)

У „Ділі“ з дня 29. травня 1938 р. появилася стаття ради. М. Третяка у дискусійному циклі на тему „Війна чи мир з москвофілами?“ Ради. М. Третяк, чоловік старший віком, що хоче в спокою дожити свого віку, як неслухняний суддя, подає кілька думок, в якій спосіб можна б погодити два ворожі табори тої самої нації: „руський“ і український. Подавати ради, як припинити хоча в дечому братовбивчу боротьбу — це дуже шляхотний почин. Іде тільки про спосіб його переведення. І тут саме ядро справи.

Розв'язка подана п. ради. М. Третяком у 7-ми точках є властиво нічим більше, як задержанням „статус кво“ між москвофілами та свідомими українцями. Тільки, що українці проваляють життєздатність, складають великі моральні й матеріальні жертви для відродження нації, а москвофіли нічого жертвенного ніде не вкладають і не ризикуючи, хочуть тільки благоденствувати. Відомо, що найбільша журба цього ряду моск. діячів в останніх часах, це прибирати особисті добра, байдуже, як на цьому вийде загальна національна справа. Маю на думці переслідування гр.-кат. українських священників на Лемківщині та справу комісарства Народного Дому, що про неї ширше згадаю у своїй статті п. ради. Третяк. Він передає ніби відповідь „власть імущих“ українцям на їх претенсії, а властиво є виразником усіх „руських“, що розумують так: Народний Дім будували русини і стільки літ завідували ним русини — то жожеж ви, українці, нахаби, відважуетесь сягати по не своє?!

Чи справді москвофіли мають рацію?

У 1899—1900 рр. я був вихованком бурси св. Михайла в Коломиї. Господарями (управителями) тієї бурси були самі визначні москвофіли, як д-р В. Дуликевич, Юліан Кисілевський вищий почтовий урядовець, Блонський — коваль і інші. Нас питомців було тоді в бурсі коло 50, в тому двох ремісників: підшивальний, питомець Гончарської школи, й Іван Ковальчук, питомець школи деревного промислу. І хоча нас виховували такі визначні русофільські дуби — всі ми сьогодні є свідомими українцями, крім одного-одинокого столяра Ковальчука.

От бачите панове з того малого приміру, як розвивалася національна свідомість. Думаю, що таким самим чином і процентом треба мірити ціле наше національне відродження. Тому не можна твердити, що тільки „русини“ (так, як сьогодні розуміємо це слово) будували Народний Дім і що вони мають даліше задержати цю загально-національну установу.

Це саме можна сказати і про Ставропігійський інститут. Скільки сьогодні є членів-міщан в повному значінні цього слова в тій міщанській всенародній організації? Ані одного! Свого часу (чи навіть не за сенаторства п. ради Третяка?) Міщанське Братство у Львові внесло до Ставропігійського інституту прохання, прийняти в його члени 12-ох найповажніших, старших громадян, заслужених і релігійних міщан-ремісників. Між ними були й русофіли, бо Міщанське Братство гуртує членів без огляду на їх політичні переконання. З тих 12-ох згідно була Ставропігія в часі перегорів прийняти в члени тільки двох-трьох русофілів, чи їх симпатиків, а всіх українців відкинула. Очевидно, солідарні міщани поступили по-братськи й такої розв'язки не прийняли. Або всі подані, або ніхто! А сьогодні вже навіть ті русофіли зовсім від русофільства відступили.

Знаю, що тепер у Ставропігійському інституті є членами неписемними селяни аж зпід Жовкви — тільки тому, що вони „руські“.

В першій точці радить п. ради. Третяк обоим сторонам „морально себе розділити“ між простолузіям себе взаємно не поборювати. Навпаки, поучувати робітників-інтелігентів

впливати на людей примирно і полюбомно. Цього я вже зовсім не розумію. То ми маємо своєю пасивністю помагати москвофілам розростатися? Вони ж і так мають тепер підтримку власті імущих, яким сила і свідомість українців є соєю в очах.

Щодо четвертої точки ради. Третяка — то ми вже бачили і на власній шкірі почули від різних громил (у Галичі й інших місцевостях), як працюють общества й читальні Качковського „в хосен одного народу, в ім'я одної ідеї і для одної Землі“.

П. радник радить не перетягати собі взаємно культурних установ і не лакомитися на чуже майно, дім і капітали. Тай не дуже є на що лакомитися, бо майже все вже розтрачене.

Що „загрозений дух народу, то найбільший із болів блях“ — зовсім слушно. Але той загрозений дух віє із кожної москвофільської газетки. А на злобу нема ліку. Тяжко переконувати „руських“, для яких нема більшого ворога від українців. Вони мабуть погодяться з найбільшим ворогом народу, щоб тільки нищити ненависне українство. Правда, не можна так твердити про всіх без винятку „руських“. Є між ними деякий відсоток людей, що тверезо думають і бачать добро народу у вирозумілій співпраці всіх українців з т. зв. старорусинами для одної мети. Але таких людей дуже мало.

Найкращим доказом неживучості москвофільства в Галичині є кожноразні вибори в голосуванні. Перед війською москвофілами перепикали своїх послів навіть при допомозі польської ендеції, по війні самостійно вони не змогли провести до польського союзу буквально ані одного „руського“, бо-ж Вальницький признавав українську національну платформу (самостійність української мови та нації), а єдині два „руські“ посли — Бачинський і Яворський були послами ББ. Так само діється і в громадських радах. Де йде річ про самостійну боротьбу, неоперту на чужу силу, там москвофіли виявляють і далі виявляють цілковиту неміч і безпомічність однаково в політичній діяльній, як і культурно-організаційній та економічній.

Ось найкращий показник, по чий стороні і сила і правда, хто живе і розвивається, як органічна вартість, а хто гине і занепадає, як річ штучна, штучно чужими силами підтримувана та сама нежиттєздатна. Очевидно, палками і фізичним насильством москвофільського питання у нас зліквідувати не можна, так само, як колишні москвофільські громилі причинилися хіба до тим сильнішої української реакції — у формі нашої конструктивної праці. Але й ніхто з українців не робить над москвофілами ніякого насильства. Навпаки, не ми москвофілів відстоюємо, лиш вони нас не допускають до ніякої співпраці: це вони так у собі заскеленились, створили такий — як „Діло“ писало — „каля“, що створили власне гетто, в якому душаться, топчуться на місці, самі не в силі дати ради з своїми невеличкими установами і нас до співпраці не допускають. Так було з Народним Домом, так є зі Ставропігією: це вони такі заздрі за те своє подвір'ячко, що окупили його високим муром, серед якого панує стухання.

І тому претенсії москвофілів до нас та їх вимога абертіти „статус кво“ в інституціях — зовсім не на місці. Ті чесні одиниці зпоміж москвофілів, які недоволені з нинішнього стану боротьби в одному нашому народі, повинні зрозуміти, що саме найтісніша співпраця потрібна для спільного добра нації, а не закріплення тих мурів, з яких виходить тільки ненависть і страх перед якоюнебудь зустріччю з українством.

Для цього, очевидно, потрібна виніма думка. Дискусія, яку започаткувало „Діло“, не є на те, щоб махнути рукою і обмежитись до короткого „школа говорить“. Можемо навіть сумніватися в її практично-позитивній вислід, але вона добра хочби на те, щоб сказати нашим москвофілам спокійно, без образи, правду в очі. Бо погодитися можуть тільки ті, які є взаємно супроти себе ширі. Покищо трудно набрати вражіння широти з тої писанини в цій справі, якою обдарує нас „Руський Голос“ і „Земля і Воля“. Але шира дискусія на сторінках „Діла“ повинна вестись далі. І я рішуче проти таких голосів, як ось недавно одні із них обізнався, який інститут проти самого дискування про „мир чи війну“ з москвофілами. І я не є за війною, але мир залежить тільки від самих москвофілів.

Мих. Галібей.

Снжно біле БІЛЛЯ

запевнить Вам

МИЛО

„Центросоюз“

Вісти з Буковини.

воєнний суд працює...

За виріб і розповсюдження металевих тризубів засудив чернівський воєнний суд ім. Степана Радзівєвського, відомого кооперативного діяча, режисера українського театру та організатора „мужеського хору“ на 2 місяці в'язниці, артиста українського театру Еугена Дубиневича на 4 місяці, та емігранта з Придніпрянщини Володимира Шумського на 8 місяців. Крім того кожний з підсудних мусить заплатити 2,200 левів (80 зол.) гривни.

ЗА РІДНУ ЦЕРКВУ.

Того самого дня (30. V. ц. р.) воєнний суд судив молодих парубків Омеляна Стасюка, Цуркана, М. Базюка, Микитеня, Юрчука та Якимика з містечка Заставни за те, що на Великдень ц. р. намагались не впустити до церкви румунського ачителя з шкільними дітьми, що мали співати по румунськи воскресну Службу Божу. Хлопців заарештували таки в церкві. Перед судом вони боронилися тим, що по румунськи не знають, та не розуміють чого від них хотів румунський учитель. Воєнний суд присудив усім по 6 місяців в'язниці та по 1.000 левів гривни.

ПРИПИНИЛИ РОСІЙСЬКИЙ ЧАСОПИС.

Румунська влада припинила на неозаконний час останній з існуючих часописів у російській мові „Наша Реч“ (Басарабія) за те, що не притримувалася цензурних приписів.

ГІТЛЕР УДЕКОРУВАВ УКРАЇНЦІВ.

За заслуги при організації міжнародної довецької вистави в Берліні, відзначив Гітлер одного українського лікаря, доцента букарестського університету, д-ра Івана Філіяновича з Чернівців, орденом „Німецький Орел“.

РУМУНСЬКА МОВА ДЛЯ ДОРОСЛИХ.

Румунські культурні т-ва рішили влаштувати по українських селах курси румунської мови для дорослих. Румунський митрополит Віктор обіцяв усім, що братимуть участь у цих курсах, безплатно дрова і пасовисько в ділях лігійного фонду.

РУМУНСЬКА „ОПІКА“ НАД УКРАЇНСЬКИМИ ДІТЬМИ.

В день свята румунської молоді, 8-го червня ц. р., з'явилася Т-во „Стражери“ багато української дітвори до Чернівців. Тут обідали їм подарунками та дали їм обід у касарні. Ефект полковник Теодореску обіцяв ширше розквітатися тими, що добре вчилися по румунськи.

ТИМ, ШО ПОЛЯГЛИ.

За почином Т-ва „Жіноча Громада“ поправили підчас Зелених Свят пам'ятники на гробах наших героїв та діячів. Участь у цій справі взяли оо. Зленко, Бойчук, Слабей, Сірий, „Мужеський хор“. В обох ділах провадили греко-кат. громадянство масово відвідувати Стріляйів, Федьковича, Воробітків й ін.

НОВИЙ ПОДІЛ РУМУНІЙ.

Адміністративний поділ Румунії, що введено перел місяцем, викликає великі незгоди. Тепер уряд видав новий розподіл підставі якого Румунію поділили на 18 повітів. Замість Буковини і Басарабії є тепер повіти Сучава, Серет і Дністер. Мислять, що належить до провінції Колшів.

Відгук краю на декларацію УНДО.

НАРАДА УНДО У СТ. САМБОРІ.

Дня 10-го червня ц. р. відбулася нарада УНДО у Ст. Самборі. Прийнято було коло 250 членів і симпатиків організації. Наряду відкрив голова Окр. Народ. Комітету о. Ю. Татомир, покликуючи до президії: о. дек. Бендіна — як президента, п.ю. Морозову, представників сіл: Сенюка, Гечу, Курчака і як секретаря Василя Добрянського.

Політичний реферат вголосив, пос. Гринь Тершаковець, організаційний о. Ю. Татомир. Виявлялася дискусія, яка тривала 2 і пів год. Збори ухвалили такі резолюції:

1) Збори заявляють повну єдність з декларацією Центр. Комітету з дня 7, травня ц. р.

2) Визначають Центр. Комітет, щоб повів акцію в напрямі консолідації всіх українських сил.

3) Висловлюють обурення з приводу недавніх нападів у союми на українське духовенство, зокрема на достойну особу Митрополита; крім того висловлюють своє обурення пос. Екертюві, що вийшов зі спірної листи дії виборчої округи, за його нікчемний виступ на політичній нараді в Добромилі проти Преосвященного Кошмаловського; обом нашим Євразам збори висловлюють свою відданість і глибоку пошану.

4) Протестують проти: а) вивласнення площі „Сокола-Батька”; б) припинення Т-ва „Союз Українок”; в) розв'язання Т-ва „Сила”.

5) Домагаються уздоровлення самоврядної господарки в повіті Турка, де винили на яку велику зловживання, покищо у двох волостях (Стрілки—Турка).

6) Висловлюють довіру Центр. Комітетові, зокрема послові округи Тершаковцеві.

Збори закінчено національним гімном.

ДОВІРОЧНА НАРАДА УНДО В РІВНОМУ.

Дня 29-го травня ц. р. відбулася в Рівному довірочна нарада УНДО, на якій прийняли члени партії у своїх резолюціях у першу чергу зосередзувалися з декларацією Центрального Комітету з 7-го травня ц. р., і ставили на становищі, що УНДО бореться за права усього українського народу, закликають громади Волині вступити в члени тієї партії. З другого боку зібрані закликають провід партії: послити прямих над об'єднанням всіх національних сил у рамках партії, послити пропаганду української справи на міжнародному терені, послити протимосковську акцію серед нашого народу та народів, що з нами заприязнені, послити пропаганду за масовим членством у партії та повести акцію за відмову діяльності „Союзу Українок” та робітничих товариств. Війні зібрані закликають все українське громадянство до впертої боротьби всіми легальними засобами за здобуття повної автономії для всіх земель, на яких живуть українці в Польщі.

Не залишай поза без нахору!

НОВІ ІНВЕСТИЦІЇ, ФАБРИКИ, ВАРСТАТИ ПРАЦІ

виростають з ошадностей, льокованих у

Земельнім Банку Гіпотечнім у Львові, Словацького 14.

(Філія Банку: Станіславів, вул. Собіського 11)

У підмогу нашим дівчатам ремісничкам.

Дівоча Львівська Бурса, яка дає захист майбутнім фаховим робітницям, розростається з кожним роком. Вже тепер власний будинок при вул. Кошаровій ч. 12 не вистачає на поміщення кандидаток, які аголошуються, так, що треба було донайти ще кілька кімнат у сусідній кам'яниці. А що поширена діяльність бурси вимагає чимраз більше грошей і робочих сил, Краєве Т-во опіки над дітьми і молоддю створило для неї останніми часами окрему філію (другу на терені

Львова), яка веде агенти бурси та дає про її фінанси і постійний розвиток. Не треба доказувати яке велике значення має ця бурса для справ фахового вишколу наших дівчат. Більшість їх, це доньки незасільних селян і міщан з усіх сторін Галичини, а навіть Волині і далекої Буковини.

В бурсі дістають вони по знижених ціні ціле утримання і старанну опіку, а крім цього управління бурси і Виділа філії дає про їх національне

освідолення та доповнює їх шкільну і фахову науку. За час свого існування наша бурса видала в світ цілі кадри свідомих діячів — фахових робітниць, які відіграють свою роль в майбутньому національному будівництві.

Але працю Філії й Управи бурси мусить підтримувати ціле наше громадянство — не тільки моральними спонуканнями, але й реальною грошевою відмогою, бо такої саме тепер бурса дуже і дуже потребує. На будинок бурси тяжить ще довг 9.000 золотих, платний рентами два рази в рік по 800 зол. Відкля стільки гроша роздобути?

В неділю 19-го н. м. улаштує Філія збірку на свої цілі. Нехай ніхто в той день не оминає байдуже наших пушок, а докине і свою жертву, бо це жертва на велику, національну справу.

Константина Малишова.

Опера Гунода „Фавст”

на сцені Музичного Товариства ім. Миколи Лисенка у Львові.

Знаю з засідань Виділу Музичного Т-ва ім. Миколи Лисенка та й сповідають про це окремі філії по містах Львова та короткі замітки у щоденній пресі, що наша музична консерваторія — Вищий Музичний Інститут ім. М. Лисенка у Львові — у рамках своїх річних музичних подій ставить вже у найближчий виступок 21, червня у великій залі Музичного Товариства у Львові при вул. Шашкевича 3 своїм силком оперу Гунода — „Фавст”. Буде це цікава імпреса Інституту, яка викликає гарний попередній успіх: опери „Ноктюрн” М. Лисенка викликала серед широких кох нашого громадянства живе зацікавлення.

Приваду собі мої розмови з наслідницею нашої великої Сопрано Крушельницької — теперішньою хорейською українського оперного мистецтва Марією Сохля в часі коли то — хоч не жаль коротко — вона виступала у нашому Вищому Музичному Інституті. Її мрія було так підготувати своїх елєвів, щоб так під оглядом музикантів, як і акторським вони були здібні організувати хочби найосновніші виступи, які мають до оперних ансамблів. Тому, коли вона ніби збрала лаври на славу українського мистецтва — напевне щиро зраділа, довідавшись, що її мрія стає наслідком послі-

ГЕРТІ КЕЛЕМЕН.

Пушка від цигарок.

Корабель висовгнувся спокійним, одностайним рухом на повне море. Зайшла погасла прозолот діл, срібні серпанки спускалися на зелено-синій хвилі, що в білих, наче мармур, смугах пів гуляли довкола корабля.

Капітан у білому мундирі сперся надбало на поручні, його ясні очі гляділи кудись далеко за темною смугою, що еднала небо й землю. Він міркував собі, що було гарно, якби він міг остаточно знайти свій супокій десь там, на джоджолі зеніт. Колись, як ще був молодий, увівся у світ і почував у собі силу жити самотинком на морі а дикою, безбережною тусою в серці. Але тепер, коли трохи постарівся і його тут опустила крило, здавалося йому, що змарнував життя, і що був би мабуть щасливіший дома із своєю ясновисучервою жінкою й двома дітьми, що все буває наче чужі й невідомі перед ним, коли прибував до них у гості. Поринувши у своїх думках, сівнув за пушкою з цигарками. Але раптом помітив, що він тут не самий, що біля нього стоїть Форсіні, його наймолодший старшина.

— Курите? — запитався капітан і подав йому пушку.

— Ні, дякую, пане капітане. Але славу маю пушку!

Молодий старшина оглядав із подивом пушку, виконану в бароковій манірі золоту пушку. На її накрині була рубінова корона, а на передній награвіровані слова: „За вірну

— Це моя щира товаришка — сказав капітан. — Вона має волю і на всі мої дочки і все а холодною іронією глядять на мене ті слова: „За вірну службу!”

— Чи це іронія, капітане?

— Я про те ще ніколи вам не згадував. Форсіні, адеж ви ще молодий — може з цієї пушки вийде і для нас яка наука, може й вам вона покаже, як гупо вірити, що чоловік сам є ховалем своєї долі, бож треба часто якісь означені вчинки виконати, щоб здійснити власні бажання і щоб творити щось добро. Дехто залишиться при жінці, яку любить, але пізніше йому здається, що був би щасливіший, колиб був досвідником та жив десь там між неграми, дехто гадає, що спасе світ, а тимчасом несе всюди нещастя й смерть. Всі ми в Бога дурні — тай тільки.

В часі моєї воєнщини я мав колись приятеля, що звався Артуро Мераліно. То був відважний і твердий чоловік, великий і худий, холодний мозок, але з вогнем у очах. У настанках мав блиску думку і рішучість блискавиці і як особисте відзначення подарував йому цигар отсю пушку від цигарок із написом: „За вірну службу”. Але а найближчою бою він дістав у хребет кулю. Лікарям удалося врятувати йому життя. Однак з цього мало було хісна — у нього залишилася скривавлений хребет.

Якийсь час після війни жінку він із своєю жінкою по різних лічницях, та вічний неспокій кидав ним з одного краю в другий, остаточно сподівався знайти полетку в лагідному підсонні над Середземним Морем і його привезли з жінкою на мій корабель.

При тій погоді я вперше побачив його жінку. Була лагідна й сумна і була чарівна з

тією білою й ясното шкурою, з руським волюсом і тенючими очима, що були притиснені довгими, чорними війками, але вони ніколи розгорялися дикою жалю життя, яку з трудом могла організувати. Артуро переводив у погоду діл на чердаку в своїм кіслі з комодятами, повурний та мовчавий. Лілія доглядала його піро, але він умикався різко. Коли ж вона відходила від нього, він був неспокійний, його очі йшли в гарчач за ним, а в його худому лаві відбивалася мука і безпорадність.

Якщо мені залишалося вільного від служби часу, то я займався ним з самого почуття старої пристрасті, а пізніше вже й не думав про те — або з самої віри в загальну гуманність, що казала обласкати службу молодій жінці. Мені здавалося, що Лілія у моїй привні була щаслива і свободна.

Наша подорож приринувала на Грєнію, Сирію, Палестину, Єгипет, Туніс та Алжир. Час, коли ми стояли в пристані, був діл хорого наївпривірного, а голлиц, коли він зі мною входив на сушу, були для нього нестерпні. Незабаром приїшли знову фіалетні бої і він не хотів виходити з каюти.

— Лілія! — сказав одного дня — піди собі геть на показ, бодай на годину. Я маю щось поговорити з капітаном.

Він кинув на мене, ми зливовані посідували його, а Лілія залила на мене лагідно і липила нас самих.

— Я знаю, Антоно, що ти мій добрий друг — заговорив хором. — Я знаю це. І ти допоможеш мені тут, хоча діло, що його жалю, тяжке та страшно.

— Що ж маю для тебе зробити, Артуро? — запитався я.

Тягнення вже в середу 22. червня.
До дня тягнення наші біора отворені без
перерви від год. 9-ої рано до 7-ої вечором.
Тому спішіть з купом лоту,
бо може бранувати!
Дім Банковий
ШІТЦ і ХАЕС
Львів, пл. Маринська 7. — ПКО 500.222.

За працю в беконярні -- зміна релігії.

Є собі в Золочеві беконярня. Її власником є жид п. О. Р. а спільником польське О. Т. Р. (Окресове Товариство Рольніче), технічним директором майор на емеритурі п. П. Робітникаміж люди різної релігії, чим нижче у соціальній ерархії, тим більше українців. Однак так було донедавна. Вже перед роком звільнили двох українців без подання мотивів. Та мотиви вийшли наверх, коли один з них перейшов на латинське і його прийняли назад до беконярні. Тестя агаданого перейшов теж на латинське і став оглядачем худоби в містечку С. Його оба сини перейшли теж і одержали „посади“. Один в масарні, а другий на почті. Ось від усіх українських робітників беконярні — числом 16 — зажадали перед кількома тижнями зміни метрик. Коли з них ніхто не погодився на те, загрожено всім редуцією. Досі зредуковано трьох. Подаємо їх імена: пп. Зварича Ілька,

родом зі Струтина, Панкевича Дмитра з Городилова і Михайла Сича зі Струтина. Всі працювали вже по 7 років у агаданій беконярні і спільними польсько-жидівськими інтересами. Отчим запитуємо прилюдно пп. власників беконярні і її технічного директора: чи така поведінка впливає успокоюючо на соціальні відносини нашої території? Чи може конченість зміни обряду, щоб дістати нужденний зарібок належить до канонів „нормалізації“?

Образок, який ми подали — взятю з життя. Він правдивий до подробиць. Крім одної сторінки медалі (зовнішнього натиску) має ще й другу: хиткість наших людей і невміння боронити себе законними засобами. Може би наші політичні кола поцікавилися тією злочинською беконярнею і повчили наших робітників, що треба їм сьогодні, як умерти, свої професійної організації?

З калькуляції мелодого термінатора: Маю років 14 і вже мене три роки терміну й три челядничі практики, разом 312 тижнів праці. Кожного тижня відрахунок вол. 2.— і це дасть мені вол. 624.—. З відрахунок приїде мені вола 100.—. Маюте 20 років аможу відрахувати самостійний ремісничий варіант, як буду пильний та охайний.

І найдрібніша послідовна цілова охайність у

Пром-банку

Львів, Гродзкіх 1. І. п.

Тел. 292.15 і 200.15

дозволить відирити самостійний варіант праці.

довної і жертвенної, не належно винагороджуваної, важкої праці учительського збору няшто-го Інституту — справляною дійсністю.

Опера — це найвища форма музичних свідчень, бо лучить у собі всі елементи широко зрозумілого музичного мистецтва, а саме мистецтво вокальне, драматичне, інструментально-оркестральне, сольове та ансамблеве і який як завершення цілості — мистецтво диригентури. Чи не буде надзвичайно цікаво навіть для тих, що найдалі стоять від музичної діянки безпосередньо переконавшись і ствердити, що ми вже так далеко пішли вперед, що підготували солідно кадри молодих адептів, які всі ті напрями музичного мистецтва зможуть при дальших студіях як слід репрезентувати?

Опера „Фавст“ Гунода перейшла сцени цілого світу. До всіх виконавців має небуденні вимоги. Хто з нас не пригадає собі незабутньої кресції Мефіста — Адама Дідурі чи Маргеріти — Марії Сокіл?

У вівторок задрезентуються гарні голосові матеріали, деякі вже поважно завансовані, а саме: Рена Ярославич (Маргеріта), Юрій Шухевич (Фавст старий), Мирослав Старицький (Фавст молодий), Іван Гринчишин (Мефісто) Ольга Ладика (Марта), Анна Романович (Зібель), Лев Рейнарівич (Валентин).

Велике зацікавлення викликає оркестра Вищого Музичного Інституту. Її організатор і знаменитий диригент професор теоретичних предметів і диригентури нашого Інституту Микола Колесса стоятиме при диригентському пульти. Ця вистава буде цікава з двох сторін: вона буде показником, який оперовий репертуар приготували наші музичні кола для будучої постійної української опери та оскільки можемо виповнити виключно нашою публікою власну театральну-оперову сцену.

На кінець практична порада. Відлучи назустріч звичаєві, що прийнятий скрізь у закордонних оперових театрах, — Музичний Інститут ім. Лисенка, як аранжер цієї імпрези, рішав не впускати на сцену спізніених. Щоб оминати стиску при вході, треба заздалегідь подбати про програму, що буде картою вступу. (Телефон канцелярії Музичного Товариства ім. М. Лисенка 23715, і там можна набути програму).

Д-р М. Волошин.

— Дивися, Антонію, — відповів він. — Чи гадаєш, що таке життя, як моє, має якийнебудь глуз? Я-ж безнадійно хорий. Я вже отетерів і не зможу вже нічого зробити, що моглоб дати мені віху. Я зробився тигарем для мого оточення, а передусім для моєї дружини. Чи знаєш уже, чого собі від тебе бажав?

Я мовчав.

— Там угорі лежить моя пістоля — прошепотів він і показав рукою на полицю. — Вдень і вночі думаю про неї, але я не маю сил доторкнутися, щоб її взяти в руку. Антонію, прохав тебе, подай мені її!

Я старався успокоїти його, але-ж він справді був цілком спокійний, спокійніший і готовіший на все від мене. Потішати його і автоговорити на його теми вилзалося мені тут глухим і злибканим. А він шептав: „Ти ж нічого більшого не зробиш, тільки подай мені пістолю. Ніхто не знає, звідкіля вона у мене вилзала!“

Але я не можу — і не жадав цього від нього! — закричав я і скоро відійшов. Але коли тільки ми були з собою самі, він вертався до цієї справи. У твердих, безутішних словах говорив він про безнадійність свого життя та про муки його молодої дружини. Він казав це себелюбовством і боязливостю, що я його кидати прилетіть, відмовляюся від послуху, якої він мене просив.

Цілими місяцями я опирался цьому. Зате я мусів щораз більше роздумувати над тим, чим визволенням моглоб бути його смерть, для того, що приживався такому життю і якого мучило все, що бачив і чим спасенням для молодої жінки, що була гарна й го-

лодна життя... Про це з Лілієюною я не говорив ніколи. Але ж я знав, яка тяжка була її жертва, як надмірно все те спинало кожний її рух, коли вона так жагуче рвалася вперед.

Все більше я більше займала мене її доля, все частіше шукав я її товариства й роздумував над тим, що моглоб її принести радість. Вона кидала деколи легку, ніжну усмішку, а я був щасливий, як та усмішка сховувалася по її лиці. Але вона здавлена болем скоро агасала. Часто, коли Артуро спав, приходила до мене на командний примосток, біло влягнена, а коли йшла по чердаку, то вітер розвівав її русіє волосся. Вона спиралася коло мене, піднявши угору дрібну голівку в лагідній мовчанці. І я відчував тоді довкола себе повний супокій і задоволення.

Одного ранку причадили ми до Пірею. Ліліяна покинула зі мною корабель і ми мандрували по пристані, вийшли на Акрополь, перейшли в місті поміж рядами коломи святині Зевеса — і трохи опізнинились. Коли ж ми вернулися, знайшли Артуро в страшному стані. Він дістав напад болю, гірший від усіх попередніх. Від цього настану Артуро попав у ще більшу розпуку, як досі, його лице посіріло а вижолобилось, а його очі запалилися в брунатно-фіолетову тін.

Я був глибоко вражений його мукою й виснаженням і того дня не міг я вже опертися його проханням. Неласно пролетів тихий, болючий усіх Ліліяні перед моїми очима, той усміх, що глухо замірав, бо не смів жити.

Я подав Артурові пістолю. „Дякую тобі, мій друже!“ — сказав він і сховав зброю під покривало.

— А це сховай собі на памятку! — гово-

рив він дальше, сгинув до пригрозної кляти і дав мені свою пушку від цигарок.

— За вірну службу! — сказав він і усмінувся.

І ми подали собі руки.

— Я заопікуюся твоєю дружиною! — прирік йому.

Він німо глянув на мене, усмінувся коротко і твердо. Я обернувся й хотів відійти. Та в тій хвилині ввійшла в каюту Ліліяна. Та в тій хвилині від вітру волосся її легко збуреним від морського вітру лізло. Вона перейшла попри мене з лагідним усміхом і схилилася над чоловіком.

— Чи вже тобі краще, Артуро? — талася приязно.

— Так! — відповів він ясним голосом і жеврючими очима — і нагаз десь він вступило його давнє здоров'я, коли він рішуче твердо виконував свої скорі думки.

Підняв рами — і тримав вистрі. Але від цього вистрілу не була ніяка, бо була жінка, яку я любив.

— Ось, мій Форсіні, історія цієї душки, — сказав капітан шорстким голосом. — Згоріла душка, що хотів вимогти дружини.

— Капітане! — простослівно казав старшина. Але капітан вже обернувся і відійшов.

День погас, на чердаку і на вистрілу сутінки, а старшина побачив вогонь у статі капітана, що мало що був тільки сутінків вечора — і вона стояла на вистрілу примостку не порушила і чула.

Переклад М. М. М.

дешево
БЕРСОНІ

трований власними епідеміологічними світлими
у великій мірі причинився до спонсоризування
мандрівництва серед нашої академічної молоді.
Великою популярністю тішаться відкрити
Медичного Гуртка при Українській Студент-
ській Громаді, що зумів в короткому часі свого
існування (три місяці) розвинути живу діяль-
ність. Цікавіші з них: «Українське медичне на-
вчання» — студ. мед. С. Золука, «Прасто-
рів під мікроскопом» д-ра Івана Черкавського
й «Гігієна відживання» д-ра Ярослава Па-
трилішні. Цікав цей акція відкрит д-ра І. Чер-
кавського «Без маски» («Обличчя людини —
дзеркалом душі»), що відбувся 6. червня п. р. і
закликав гарячі оплески численної аудиторії та
важату дискусію, яка доказувала, що відкрит
був під кожним оглядом цікавий. «Вісн».

2 І ПІВ МІЛІОНОВА СОВІТЬСЬКА АРМІЯ ВІДБУ- ДЕ МАНЕВРИ НАД ПОЛЬСЬКИМ КОРДОНОМ?

У праскій пресі появилася вістка, що на за-
хідному пограниччі СРСР піднімається небом
8-тижневий маневр, в якому візьме участь 2 і пів
міліона війська та 2.000 літаків найновішого
типу.

Як говорять, основний стан совітських полків
піднісється з 2.500 до 4.000 воїнів.

Ударом преси до мозку, легенів і серця мовля
же часто і скоро заробити шалених експропраторів
гірної води Францішка Йосифа. Сподійтеся В. Ліпарт.

ПАРТІЙНИЙ ПРОВІД «ДЕРЖАВИ РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН».

Совітська преса подає цікаві дані про осо-
бовий склад 14. конгресу КП(б)У. Виявляється,
що між делегатами є лише 10% селян, 12% фа-
бричних робітників, 20% державних урядовців
і 58% партійних.

На 500 делегатів лише 10 належало до ком-
партії перед 1917 р., 34 з них вступило до партії
аж по 1928 р.

54% делегатів не має середньої освіти; а
між ними і неграмотні. (АТЕ.)

Загальні Збори „Центросоюзу“.

(Докінчення.)

Після перерви у загальних зборах відбулася
дискусія, в якій взяв участь дир. Дутка, що по-
ставив внесок одобрити звіт Дирекції та дир.
Семенчук, що звернув увагу на значіння коопе-
ративного виробництва та співпраці різних лі-
ній кооперативу.

Опісля Загальні Збори одноголосно ухва-
лили абсолютну Надзирну Раді й Дирекції та
затвердили бюджет. З білансової надлишки у
висоті 157.000 зол. призначено 4% дивіденду, ре-
шту приділено до запасного фонду.

З трьох вибраних членів Надзирної Ра-
ди двох вибрано знову (дир. І. Кузеву і дир. Я.
Рубчака), крім того до Надзирної Ради увійшов
дир. П. Новосельський. Рівночасно Заг. Збори
вибрали 6-ох заступників членів Надзирної Ради.

Прелімінар бюджету прийняли Заг. Збори без
змін, висоту зобов'язань „Центросоюзу“ устій-
нили на 2.500.000 зол., найвищий кредит на чле-
на на 200.000 зол.

В год. 17-й Загальні Збори закінчилися на-
ціональним гімном.

3 українського студентського життя у Варшаві.

Не дивлячись на кінець академічного року
та гарячий іспитовий час студентське життя у
Варшаві пливе не менш інтенсивно, як до того
часу. Свідчить про це не тільки велика фреквен-
ція на краєзнавчих прогулях, які влаштовують
Українська Студентська Громада, але й перепов-
нена простора домівка У. С. Г. під час рефератів.

Для 28-го травня м-р Сокульський прочи-
тав реферат на тему „Перша українська школа

в Україні“, в якому обговорив цілу низку пе-
чучих педагогічних проблем. Черговим відчитом,
який влаштувала рухлива видавничо-рефератова
секція при У. С. Г. був „Колесом на Крило-
сї“, Северина Любименського. Прелегент у ціка-
вій репортажній формі оповів про свою ман-
дрівку до старого княжого городу та з великою
срудністю в ділянці будівництва змалював наші
історичні пам'ятки в Крилосі. Цей відчит Люс-

МИХАЙЛО МОЧУЛЬСЬКИЙ.

13

3 останніх десятиліть життя Ів. Франка

(1896—1916.)

(З приводу роковин смерті поета).

ЮВІЛЕЙ ФРАНКА.

Серед цієї кипучої праці в Науковому Товари-
стві ім. Шевченка приходить урочистий день-
ювілей Франка. Це було 30 жовтня 1898 р. В са-
лі поштового клубу у Львові зібралися Фран-
кові прихильники, головні студенти й селяни,
і ждали приходу ювілянта. Прийшли також по-
шанувати заслуги нашого поета — Юліян Ро-
манчук і Олександр Барвінський. А зі священ-
ників явилися тільки два: о. Балабан із Закар-
патської України і галицький о. Олександр Волян-
ський. За якийсь час заворушилися сяди. Прий-
шов Франко. Загріміло від оплесків. За жваву
піднялася заслони. На сцені пливав серед зе-
леї портрет Франка; на столі лежали дарунки
для ювілянта, а на стіні висів гарний зівок від
товаришського селянського товариства „Народний
Поступ“. Понадася свято. Насамперед йшли
промови: головні ювілейного комітету В. Гиялю-
ка, представника української науки Михайла
Грушевського, посла-селянина Стефана Нова-
ківського, представника українського жіноцтва
Натали Кобринської, довголітнього товариша
й приятеля Мих. Павлика і голови „Академічної
Громади“ Гриця Гарматія. Кожен із промовців
освітлював зі свого боку діяльність Франка так,
що з промов склався новий образ його заслу-
г українського народу. Промови відповідали
— ювілей.

Коли тепер прочитаємо відповідь Франка,
бачимо цікаве психологічне явище: з цієї про-
мови немов виходять тонесенькі червоні ниточки
і обсотуються довкола головних ідей Фран-
кової сподії — „Ніщо є собі замут“. Франко
не знав, на що прийде йому відповіді, і то-
му відповідь його можна вважати за імпровіза-
цію, до якої дивним дивом і поетичне порівня-
ння (себе до пекаря і мушкетера) і свої дні запевні,
а саме почуття обов'язку й потребу неперестанної
праці, узяв не з іншого джерела, тільки зі спо-
віді, що спричинила йому стільки прикростей.
Видно, що поет довго мусів роздумувати над
основною своєю сповіді, мабуть уже після її появи
друком, коли мимохіть репродукував її в голов-
них пунктах у своїй промові, де ще надто яскра-
ве пропонує, на де ще накладати лагідніші
фарби. Одно тільки нове було у відповіді Фран-
ка, а саме натяк на універсальність його діяль-
ності: у Франка було гаряче бажання — „обни-
тити цілий круг людських інтересів“ і в інших ро-
збудити зацікавлення до них.

Після промови ювілейний комітет передав
йому дарунки й відчитував телеграми та приві-
тальні листи. Особливо радували серця — листи
й телеграми селян, деякі навіть віршовані. Коли
які дарунки були милою нагородою поетові за
його труд, то певне отсі прості, ширі, селянські
явили спочуття.

Концерт, що становив другу частину свята,
відкрив „Вічний революціонер“ композиції
Людкевича; опісля йшли спів й деклямації. Віз-
співано між іншим пісню „Мій разо зелений“
композиції селянина Якова Остапчука. Цей кон-
церт був подкуди дзеркалом поетичної творчос-
ти Франка.

По концерті була спільна вечеря. На промову
й тости відповіли поет. У своїй промові сказав
він, що який в нього було що а відкрити когута, то
з приводу лєстивих сяд учасників ювілянта йому
виріс би на голові великий гребінь, але він не
когут, не був і не хотів бути ані гетьманом, ані
корманцем, тільки був собі значимий селянин
жовіром, якого громада, що сама не любить
ходити „рівним рядом“, раз-у-раз „штовхала“
і вибила з ряду. Серед веселої гутірки минав
вечір і так скінчився ювілейний день Франка,
що після гірких, бурхливих днів дав йому ба-
гато сонячного тепла, радості, миттєвої енер-
гії й направив на шлях нового, трудового життя.

Після Франкового ювілянта два дальші дні
були призначені для святкування сотих роко-
вин відродження українського письменства: 31.
жовтня в старім театрі гр. Скарби відбулася
вистава „Наташки Полтавки“ і величавий кон-
церт, а 1. листопада наукова академія у вели-
кій залі „Народного Дому“ і святочна вечеря.

Перед виставою „Наташки Полтавки“ пок.
Лев Лопатинський читав Франків пролог „Ве-
ликі Роковини“, який, хоча пройшов політичне
сито, зробив велике вражіння. Сьогодні немає
в Галичині промовця, який не спокусив би себе
продеклямувати хоча декілька оптимістичних
закрашених іронією, з Франкового прологу.

На пам'ятку прожитих днів всенародного
свята заснувалася з почину Михайла Груше-
вського „Українсько-руська видавничча спілка“,
до якої увійшов Франко діяльним членом і по-
трудився для неї читати, редагувати й друку-
вати багато своїх та чужих творів оригінальних
і перекладних.

(Далі буде.)

Великий Театр

ROSE MARIE

Театр Різнородностей

„ВОЛГА“

Ціни знижені

понеделок і виступи,

8. год. вечір. Навідлично дві останні вистави оперети

Ціни популярні зол. 1 і 2 на всі місця в партері і ложі

понеделок і виступи 8-30 год. вечір Виступи російського гуртка

Японія змагає до приязни з Англією.

ІНТЕРВ'Ю ЯПОНСЬКОГО МІНІСТРА ЗАКОРД. СПРАВ.

Японський міністр закорд. справ ген. Угакі уладив пресову конференцію, на якій відповів на запити закордонних журналістів.

На тему взаємин зі СССР відповів він загально, зате підкреслив, що з Англією Японія бажає жити у традиційній приязни, тому хоче полюбовно поладнати різниці поглядів у справі Китаю. Ген. Угакі вважає це одним зі своїх головних завдань.

Заміти, немов би греблі на Жовтій Ріці знищили японські летуни назвав ген. Угакі дитинним, бо японці не затоплювали би простору, що його заняли і не наражували би своїх власних частин.

Своїєї політики супроти Китаю Японія не змінить. Вона вдоволена, що Німеччина відкликала дорадників з китайської армії.

Хоч Японія заключила протикомуністичний пакт з фашистськими державами, вона зберігає парламентарний устрій, який найкраще їй підходить.

Посередництво третіх держав у японсько-китайській війні було б небажане. Договір 9-ох держав утратив актуальність.

Супроти Китаю Японія не має ніяких територіальних аспірацій. Пакт Кельога вона шанує, але мусить брати під увагу далекосхідні відносини.

Справи української адвокатури.

КОМУНІКАТ УПРАВИ АПЛІКАНТІВ ПРИ СОЮЗІ УКРАЇНСЬКИХ АДВОКАТІВ У ЛЬВОВІ.

З огляду на невідрадне положення українських адвокатських аплікантів, поглиблене розпорядком Міністра Справедливості про замочення до кінця 1945 р. листи адвокатів і адвокатських аплікантів — Управа Аплікантів при С. У. А. у Львові, свідомо наслідків того розпорядку для української адвокатури, зокрема для українських адвокатських аплікантів, визнає усіх ВП. Товаришів не зневірюватися в можливостях свого звання, не покидати адвокатури та твердо перетримати це переходове положення і надалі гідно виконувати свої завдання супроти власного стану і своєї Нації.

Управа визнає рівнож послідовно перестерігати резолюцій, що їх ухвалив І. Конгрес Українських Аплікантів з дня 20. лютого. 1938 р., — зокрема VII. резолюції, яка звучить:

„Конгрес визнає усіх аплікантів українців, що стоять на національному ґрунті, об'єднати

у Секції Аплікантів при С. У. А. у Львові. Конгрес визнає, що єдиною становою організацією українських аплікантів є Секція Аплікантів при Союзі Українських Адвокатів у Львові“.

Через те особливо тепер яканебудь акція без порозуміння з Управою Аплікантів при С. У. А. є недопускальна і тому просимо всіх ВП. Товаришів у всіх важливіших справах бути в постійному контакті з Управою.

Пригадуємо при тому, що кореспонденцію треба посилати на адресу: М-р Олександр Дроздовський, Львів, вул. Крашевського ч. 23 І. поверх.

За Управу:

М-р Марія Дзьоба, заст. голови.
М-р Олександр Дроздовський, секретар.

На перехресті звільня хід воза!

Яка причина, такий вислід.

Римляни говорили: коли двох робить те саме, не є це те саме. Зрозуміле, що в цій випадку вони думали про висліди. Одному робота вдається, другому ні. Наприклад двох письменників пише повість. Один створить архитвір, другий макулатуру. Приповідка має вигляд дійсності.

Однак й ця дійсність буває тільки умовна, бо вона дещо суперечить іншій правді, до якої дійшли новітні дослідники: ця сама причина дає цей сам вислід. Ця правда підносить нас на дусі, додає нам віри у власні сили і власну спроможність. Хто добре чогось навчиться стає добрим фахівцем і може бути певний, що у ділянці свого фаху створить добру річ, яка дорівнює роботі іншого фахівця.

З НАШИХ ЖИВЦІВ І ЛІТНИЦЬ.

Річка -- перла Гуцульщини.

Ой, перейде тоту Річку
Та затеу смірітку, —
Таку маю білорічку
Як у траві чітку!...

(Гуцульська співанка).

Так як буйний Космач, славний своїми крилатими вітрами й шумними водопадами-гуками, красується у широкій долині, оточений високими верхами, так соняшна Річка зі своїми стрімкими й дикими зворотами, зачарована в маестатичній тишині густих лісів, пишеться у своїй первісній красі і мріє про старовинну, нічим необмежену свободу. Тільки рідко глибоку тишину переривають давні маржини й овець, набликування і співи пастухів, голос сопілки чи трембіти. Глибоко в долині, серед густого лісу, срібною стрічкою вється хрустально-прозора ріка, звана Річкою, від якої має назву село. Розкинені по кручах і ґрунх хатки висять вгорі як ластівчачі гнізда.

Ця математична правда має ще й ту прикмету, що її можна пристосувати теж до інших випадків, які на перший погляд не лежать в площині нашого ділення. Наприклад коли хтось виграв на лотерії (вислід), так тому, що грав (причина). Тому теж коли хто інший буде грати, напевне матиме ту саму змогу виграти. Ця сама причина дає змогу цього самого висліду.

З цього висновку, що треба передовсім створити причину — засобитися в лос до першої класи сорокдругої Клясової Лотерії, а ця причина може вже в тиждень, що починається дня 22. червня, принести бажаний вислід.

Алькоголь вироджує раси й веде до загибелі

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Середа, 26 (8) червня 1938.

ЧИМ ОРГАНОМ Є „ДІЛО“?

У статті, в якій демаскує клеветницьку роботу „Кієвського Слова“ та „Червоної Русі“ „Діло“ пише: „Накінець ми раді уже раз довідатися з органу п. Марнова документно: чийм властиво органом є „Діло“ і на чий стоїть служба? Що кімсь місця довідуюсь від нього чого іншого: „Діло“ вже був у нього і органом Романа Чарторийського, і органом Юрія Чарторийського, і органом Адама Салги, і органом Земляковського, і органом г. Тафого, і органом шкільної ради, і органом учительського кружка, і органом якихось „червоних“ поліції, — ну, „Кієвское Слово“ каже, що хотіло бути ще й органом „москалів“, а стало органом „ордена Любова“ — тож бійтеся Бога, п. редакторе „Пролома“ і „Червоної Русі“, зробіть нам ласку і снажіть раз, але так напевно: чийм органом є „Діло“? Щоби аж тільки правда було нараз — то ласку дякує застася. Правда може бути тільки одна. Що-ж властиво правда?“

ГОЛАНДІЯ ЗБРОЙТЬСЯ.

„Віне і Голандія починає поволі зброїтись. З Амстердаму повідомляють, що комісія, яку установив король для виготовлення закону про красу оборуку займається тепер головню опрацюванням загального обов'язку військової служби і здається, г. ливиться за цим обов'язком“.

ЗБІЛЬШУЮТЬ АВСТРИЙСЬКЕ ВІЙСЬКО.

„Вінер Аб. Пост“ подає, що на підставі воєнного бюджету, внесеного перед спільні делегації, можна робити висновки про значне збільшення австрійського війська. І так мають створити 1341 нових офіцерських місць і відповідно до того тільки офіцери підійде на вищі ранги. Військо збільшилося на 1341 офіцерів, 3136 воїків і 407 коней. Найбільші зміни зайдуть в піхоті, бо при штабі кожного полку утвориться одно місце капітана І. класи до „спеціальних доручень“.

ТЕЛЬАВТОГРАФ.

„Так називається новий винахід американця Іона Граві, який може вскорі заступити цілком телеграф. Це рід телеграфу, що подає все те, що на одному кінці написати або нарисувати так само вірно як другому кінці електричного дроту“.

Від полудня захищає Річку від вітрів річковий маестатичний Буковець, від півночі лісовий Брусний. А далі — Ігрещ, на порівняно Річки і Криворівні, де любувалися красою гір і Франко і Коцюбинський.

Незрівняні краєвиди Річки вичарував ще молодий і талановитий артист-малюк Михайло Мороз, у циклі своїх прегарних річкових картин.

Річку досі дуже мало відвідують наші дітки, хоч вона має всі умовини на кліматичну місцевість. Тому поляки з Варшави, Познані і Кракова відвідують її влітку і взимі. Особливо польські малюки радо заїждять до Річки. Добре було би, щоб і наші молоді малюки туди заїхали.

Сильне соняшне навітряння, орак вітра багато лісів, джерела з великим відсотком мінеральних складників, як залізо, сірка і т. д. шави, гарна купальня, — все те робить Річку найкращим місцем відпочинку для хорих на нерви, анемію, і людей, що потребують правду спокою. Гарні прогулянки, бачити Брусний, Буковець, Середній, і далі до Ігрещ, Грегит, Писаний Камінь і Чорногор, до Брустура, Космача, Шешора, Яворова, Крайови, Жаби, Косова і т. д. упрямляють побут дітками.

Річка є тепер важким осередком гуцульського народного промислу. Тут працює багато майстрів, які з дерева і з металу виготовляють прегарні вироби, що розходяться по всьому світі. Гарні в річці ліжники й килими.

З Річки до Косова 14 км. доброї курортної. До Косова курсують правильно автобуси і Коломиї. Удержання в Річці незвичайно дешево. Є гарні хати, можна дістати обід. За кращими інформаціями найкраще звертатися до місцевого парохіального уряду.

СМЕРТЬ МАРШАЛКА СОЮМУ — ЦАР.

В суботу 18. ч. м. рано помер у Варшаві маршалок союму Станіслав Цар по важкій дузі серця і запалення легенів. Ст. Цар уродився в 1882 р. у Варшаві, де скінчив теж школу і підкрив адвокатську канцелярію. Від грудня 1918 р. до 1923 р. був шефом цивільної канцелярії начальника держави марш. Я. Пясуляка, опісля в 1928 р. міністром справ правосуддя, опісля в 1935 р. на вістку про його смерть на об'їзді комісії припинили свої праці.

ВИМИНАЯ ПІШНІХ З ЛЮДОГО ВОКУ?

Літературна сторінка.

Велика циклічна повість.

("Тихий Дон" М. Шолохова)

Хто ще кілька років тому мав нагоду читати в оригіналі "Тихий Дон" Шолохова, тепер скоріше знайде його у західно-європейських перекладах. У польському перекладі появилася VI-ий том цієї великої повісті у вид-ті "Гуґи". Хто не читав попередніх томів, зможе і на підставі цього одного виробити собі погляд про характер цілого твору. М. Шолохов належав до тих нечисленних російських письменників, які без огляду на аристократичні погляди, ані ж на вистарі терору можуть продовжувати свою працю, якнайменше складаючи жертв на вистарі, кровожадного божка комуністичної диктатури, який домагався від письменників щораз-то нового кадила. Цей привілей не буваний у СРСР, а в Союзі з талантом автора, а з чисто особистою позицією, зазвичай від різних таємниць, що пропадають між коридорами чревичайки та приватним бюром Сталіна.

VI-ий том "Тихого Дону" можна теж читати як окрему цілість. Техніка Шолохова видається дуже проста. Деякі глави він починає історичними інформаціями, в якій стадії знаходиться війна червоноармійців з відділами донської армії: "Червоні армії 8-а і 9-а, що перед місяцями повстання не встигли переламати спротиву донської армії і посуватися за Донець, усе ще на поодинокі вівчачки пробували перейти до атаки. Ці спроби кінчалися здебільша невдачами. Ініціатива переходила до донського проводу". Після цього приходять інформації, які віддали де розташувалися, хто ними проводив і який план наступу. Безпосередньо після короткого вступу входимо у саму дію повісті, що змальовує переживання донських козаків-повстанців та поодинокі члени родини у зв'язку з подіями на близькому фронті. Цей фронт часто перерізує наполовину села, тіла і серця членів тої самої родини.

Головною дієвою особою є тут Григорій Мелехов, командант першої повстанчої дивізії донських козаків, що борються з большевиками. Це козарлюга, що не знає стриму у своїй сміливості, заохочує, пристраси і волю з природної потреби — сам собі пан. Там, де можна обережно підходити стежкою на ворога, він волею зарискує очайдуний лет верхи під обстрілом ворожих скорострілів, але у хвилину, коли при переправі ворогів рікою може рішати не одна ставка виграші, він може два дні не виходити з хати, приваблений відвідинами своєї любові.

Шолохов змальовує головні донських козаків настроєних проти большевиків і не церемониться, коли передає їх устами погляди населення про жорстокості червоної армії та ненависть до неї. Він не вважає теж за відповідне протиставляти донським козакам червоноармійцям у сильних, шляхетних або оригінальних типах, якби залишаючи собі остаточне враження на ті томи, де буде змальовувати перемогу. Поруч головному герою він уме зарисувати кілька виразних, цікавих типів. Ідеальний діяч дієвих осіб багатий на побутові вислови, з яких неодмін нагадує нам наші влучні народні приповідки; у розмовах не можна обійтися теж без брутальних лайок та епітетів, таких характеристичних для простолюду і громадянської війни.

Окрасою повісті є короткі описи природи. Це не стилістично придумані прикраси, які так часто повістярі вважають за свій обов'язок вимотувати на папері, підбираючи штудерні порівняння. Шолохов бачить образи і передаючи їх залишає у нашій уяві бодай рямці, що сяють прозоролють.

"Зноза горбка, як перед бурею випливали у величній мовчанці верхів'я білих скрубених хмар. Полуднєве сонце розпекло землю. На вигоні посивіли суслаки, їх пригнічений, трох сумний свист дивно сплітався з піснями життерадісних жайворонків, — тиша, що находила після перегрому гармат була така люба серцю Наталі, що вона стояла неперушно, заслухана жадно у просту жайворонкову пісню, у скрип криничного журавля і в шелест вітру надиханого поливою гіркістю. Той крилатий, степовий вітер від сходу був гіркий і душний. Він дихав спеком розгорялого чорнозему, осянаним пахощами всіх трав, що пригнітили від соняшної жару, але вже чути було недалекий дощ. Від Дону йшов запах м'ясної вогкості, — ластівки пронизували повітря, майже доторкаючись землі роздвоєними вістрями крил, а десь високо, дуже високо, під зеленим склепінням неба тріпотів степовий шуліка, втікаючи перед недалекою бурею".

М. Шолохов у своїй великій "циклічній" повісті має ту перевагу над такими великими повістями, як Жюль Верн або Мартен ді Гар (цьогорічний Нобелівський лауреат), що він не потребує для кожного нового тому аранжувати характеристичні суспільні події, щоб змальовувати ширше тло повісті, а йде за головними етапами громадянської війни.

м. р.

В гарячі дні

сноро приладите смачні
страви вживаючи

MAGGI^{го} буліонові кістки
і MAGGI^{го} зупи в кістках.

Коли повістяр починає філософувати...

Один із найчільніших французьких повістярів Жорж Бернанос, автор славної "Під оком скатини" видав нову грубузну книжку під досить дивним заголовком "Великі цвинтарі під місяцем". Неодмін читач узяв її в руки переконаний, що це повість. Тимчасом це ліричні міркування про мораль і політику. Бернанос має вже за собою одну таку книжку аперед 7-ох років "Великий страх правдивих". У цій першій — він католик і монархіст напад на французьку інтелігенцію за її лібералізм і республіканство. Все це було природне і можна було сподіватися, що друга така книжка продовжить чи розвине його дотеперішні погляди в тому самому дусі.

Та ось, велика несподіванка. "Великі цвинтарі" виглядають, якби справді впали з місяця. Це страшна атака на націоналізм, традиціоналізм, на весь національний фронт у Франції та Європі і на найчільніших представників французького католицизму, критика Г. Массіса, по-

та Поль-Клодеа, монархіста Моррасса. Бернанос упевняє, що має право до такої страшно критики, бо довгі роки працював поміч із правими, отже добре їх знає. Його син боровся у рядах генерала Франка і вік з того фронту від огиди — політичних махінацій і жорстокостей. Чи може Бернанос перейшов нараз на ліво, як це трапляється у теперішніх часах неодному ідеологові, який посварився із приятелями, встав дівою ногою з ліжка або якого попросту вкисла вночі бляха. Ні. Він надалі боронить все своє твердий і тільки викидає всю жовч на своїх одиодумців.

Нашого читача неознаюменого із французькою історією та ріжними ідеологічними течіями мало може цікавити така полеміка. А проте поява такої книжки, що нагадує бомбу збутованого школяра, може бути повчальним прикладом для письменників без огляду на їх партійну чи ідеологічну приналежність. Флам-

дуська критика — саме та, яка повинна затирати руки з утіхи, що визначний письменник накинута на протилежний табір і та, яка повинна виправдувати чи боронити свого одиодумця, зустріла з вичапливою грошю твір, який є аразком хаотичної пустомальщини. Бернанос поспробував собі пофільософувати на громадські теми і зніс таке зозулине яйце, що воно тхне кризь розбиту шкаралущу. Все тут напалутане: справедливість, милосердя, правда, воля, мужеськість, святе Письмо, газетні статті, Гітлер, Салязар...

Дуже поміркований критик зрівноваженого завжди спокійного "Тан" — Андре Терів такий не втерпів після лектури цієї саламахи і сказав виразно: "Вже ця мішанина апокаліптичних дигресій і незручних роздумувань разом із доказами про людську підлоту та жорстокість, які Бернанос повдиривав у теперішньому світі, вже могла майже вийти книжку. Якби це все можна було звести до рямка напфлету то це було б дуже гарно. Але маніфест? Сповідь? Маніфест, на які зійшов автор, пробудять сумні навіть у тих, що хотіли його мати за союзника: сумні, чи він взагалі зміг колисьбудь бачити об'єктивно світ. Він має більше хисту в уяві, ніж у передачі того, що правдиве. У ролі повістяра він переноситься у світ, який створив і де створив ніж дієві особи є сильніші за нього і втримують його у гармонії, але як мораліст, він засуджує на власні сили себто на повне безладдя".

Саме в останньому часі один із наших письменників — талановитий новеліст видав у нас аналогічну книжку, де хотів при допомозі історичних фактів з мамої давнини забавитися у психологію, расологію, історіософію. У своїх месіаністичних міркуваннях він не залагає навіть покликуватися на теорію одного старого комічного маяка, якого ніхто з нас не бере поважно. Без ніякої філософської освіти і без найменшого почуття гумору цей наш молодий історіософ сплюндрує твір, який може imponувати широкій під-інтелігентній масі, що відчиняє рот із дива перед мудрецькими вченими термінами, чужими прізвиськами і заголовками та "плотужною" ідеєю, який то з нас вибраний нарід — нічим ізраїльський! Ясно, що поважно аналізувати наукові та філософські теорії таких письменників із го-жбинним серцем і не більшим мізком, було б смішно.

На жаль, у нинішніх часах, коли щораз сильніший голос має вулиця, юрба, безкритична, фанатична маса і коли кабинетні люди хотіли б наслідувати великих провідників мас бодай пером — щораз частіше трапляється таке сумне явище, як з Бернаносом, що письменники хотять наслідувати генералів або бодай фельдфеблів. У висліді вони роблять вражіння одержаних, яким перемішалися не тільки поняття, але і слова, не тільки почування, але і нерви.

Алькоголізм стелить ліжко сухотам.

ПОШТОВА СКИНЬКА.

Ріка Балугурська. "Дякую за надіслану грамоту. Тема трохи за дрібна за новелою; треба її сильше підмалювати", щоб змалювати контраст між сподіваним щастям і реальним життям. Чи використати її? — ще не знаю; не буду залюбки від рента присланої на конкурс матеріалу.

Р. Д. "Найбільше балаган". З Вашої новелі відає мова дождливості, де відбудовити дім. Вона надіслана давно, але має деякі частини досім відділ. Відповідно герою до його добросердечної спокійності не змалювати дошкіт життя. Ви (мамо таке вражіння) пишете "дід руда", досім не напружуватися; не передумуйте композиції і мало жалко за мою, мабуть тому, що вишито оттак собі, як говорите.

Л. І. "Чи не Мисловий". Ця гумореска могла б підійти до похвального часу.

О. В. "Комфортне життя". Ви не зробили з того аніпаду новелі, а попросту переповіли його, що таке-то траплялося.

Аркадій Орел. "Пригода з душем" мусів виступити малю фелітою, як гумореска. Її мислові за від-хав на вселен.

Сторінка без політики.

Хто щадить, той цінить...

Люди стараються різними способами дійти до маєтку. Дехто вважає добрим способом і такий, як виграти в карти, на лотерії, на рулетці, заробити на біржі, не говорячи вже про тих, що уживають нечесних способів. Здавалось би, що все одно, яким чином збагачуються. А тимчасом це не така проста справа. Хто тільки глибше подумає, той признає, що інакше виглядає багач, який раптом виграв, або знайшов гроші, а цілком інакше той, хто дійшов до маєтку пильною працею та ощадністю. Інакше вживатиме свого майна той, кому воно просто «впало в руки», інакше той, хто важко працював і склав гроші до гроша. Маєток злого останнього буде триваліший і певно житий корисніший для власника і загалом, як маєток, набутий легко. Сміло можна сказати, що тисячка в руках того, який важко працює і щадить, робить звичайно більше добра, як десять тисяч у руках легкодуха, що несподівано здобув майно. На це маємо багато доказів з життя. Якось не чути, щоб хтось із тих щасливців, які виграли гроші в карти чи на лотерії, помножили той гріш бодай у двоє в своїх руках. Ні, вони звичайно скоро упорються з ним, він стопиться в їх руках до зера.

Дуже часто пускають так свій маєток і ті, що дістали його у спадщину. Зате чуємо, що правдиві мільйонери, великі багатії, які вміють уживати свого майна на користь людства (великі фабрики, що виробляють дешевий товар, тисячі робітників, великі фундації) доробилися буквально від сотків працею й ощадністю. До таких належить Рокфелер, Морган, Форд, Баті та інші. І це зовсім природне. Річ у тому, що хто працював і заощадив, той уміє цінити і вміє уживати свого добра на правдиву користь свою і загальну. І тільки такі добрі — багатства є тривким дорібком одиниць і народів. І тільки такі одиниці, що ощадністю доробляються, насправду збагачують не тільки себе, але й свій нарід. Вже їх перші ощадності, зложені в різних банках, працюють і для загалу, а й потім, коли своїм маєтком пінуть орудувати самі власники, вживають їх так, що з того є теж велика користь загалові. Ось — виразна ілюстрація тим, хто ще досі мав у тій справі деякі сумніви. Найпевніший спосіб, збагатити себе і рідний загал, то працювати і щадити, розуміється, раціонально, в рідних фінансових установах.

Ю. Ш.

Фотографічні новини

при значно знижених цінах продає ф-ма

Інж. ШАРФ

Львів, Сикстуська 2.

Коли арештантка закохується у в'язничий сторожі.

П'ятдесятитрітня Амелія Турато відсиджує за кару за обман та злодіяства у в'язниці Монпельє. Підчас свого побуту у в'язниці вона закохалася у своїм сторожіві. Доки вона сиділа у в'язниці, все було як слід, кожний закохану злодійку звільнили після відбуття двох третин кар, настали для неї дні справжньої любовної мук. Вона не хотіла вихати з Монпельє, щоб лиш бути якнайближче біля свого коханого. Та він мусів перебувати майже весь час у в'язниці, у вільних хвилинах не міг теж показуватися в містечку, в якому його всі знали, прилюдно в б. злодійкою.

На лихо, на закохану впав ще інший удар, а саме влада не хотіла мати Амелії Турато в Монпельє і безпосередньо після звільнення з в'язниці, засудила б. арештантку на виселення до іншого міста. Тоді Амелія пустилася на спекуля-

цію, а саме рішила не підчинитися приказові влади й довести таким чином до арештування. Ця спекуляція покінчилася сподіваним успіхом, однак неповним. Бо хоч Амелію справді арештували, то посадили її в іншій в'язниці, не в тій, де виконував службу її коханий.

Та любов перемагає навіть в'язничні мурі і сторож затуживши за своєю любов'ю, відшукав її в новій в'язниці та зголосив до своєї влади прохання, щоб йому дозволили повівчатися з Амелією Турато.

І справді в'язнична влада погодилася на оригінальне подружжя, яке теж відбулося у в'язничній каплиці. Весільний почот складався з в'язнів і в'язничних сторожів.

Після вінчання Амелія дістала на підставі подружжя право побуту в Монпельє і тому теж негайно після того її звільнили.

ПОСТРАХ ЖІНОК.

В одній з американських в'язниць помер серед таємничих обставин в'язень на прізвище Бассак. Його перевезли були негайно після заведення до лічниці, однак не встигли вже його відрятувати, лиш stwierdили, що смерть прийшла внаслідок отрути.

Шеф „Аодів“.

Кілька хвилин перед смертю в'язень віддав пам'ять і тоді признав не лиш до злочину, що він за нього сидів у в'язниці, але теж і до того, що він був шефом банди „Аодів“.

„Йоди“ працюють від недавня на терені степів Вірджинії і Флориди викликаючи справжній пострах серед жінок.

„Йоди“ полювали на гарні й багаті жінки. Вони грозили їм записуванням рук, якщо вони не хотіли би заплатити викупу. В 1935 р. „Йоди“ схопили 4 жінки й важко поранили їм руки, так, що на руках залишилися погані плями. Це була жорстока пересторога для інших жінок, які від того часу послухно платили бажаний викуп.

Хто стріє?

Урядовців слідчого уряду не цікавили так званий Бассак, як те, хто його отруїв і яким чином насипали йому до страви отрути. Чи у в'язниці є хтось із членів банди, який був зацікавлений у тому, щоб отруїти свого шефа? Поліція переслухала в'язнів, які помагали в кухні, однак нічого не змогла відкрити. Щовно че-

твертого дня слідства одна із в'язнів знайшов у келії вбитого Бассака вирізок часопису, на якому був портрет гарної жінки і під ним підпис:

„Денні Обганор, яка заручилася з фабрикантом тютюневих виробів Жозе Шарден“.

Тоді поліція зацікавилася тою панною Обганор, здогадуючися, що вона мала щось спільного з убивством Бассака. Підозріння були оправдані — але виринула нова перешкода: Дженні कुдиш щезла без сліду.

Фабрикант тютюневих виробів знав лиш те, що вона виїхала несподівано з міста. Він кохав гаряче свою наречену і обурювався на саму згадку, що її їм можна в якийнебудь спосіб влязти з померлим гангстером. Та вже небагом закоханий фабрикант мусів змінити свою думку, коли гарну Дженні арештували в Міссісіпі на Флориді. В її торбинці знайшли 80.000 доларів та залізничний білет до Канади, куди вона хотіла втекти.

Страх перед зрадою.

Два дні не давала арештована красуня ніяких вивісень. Щовно в перехресному вогні питань вона призналася до всього:

Я була нареченою „спеціаліста від рук“ Атора Бассака. Я працювала разом із його людьми й любила Бассака. Та згодом я знала виділа його. Коли Бассак опинився у в'язниці, я познайомилася з Жарденом, якого поклала

я з цілого серця. Однак я побоювалася, що Бассак зробить мене й таким чином зникне ціле моє щастя. Мені вдалося порозумітися з одним із сторожів та з важким трудом навчила я його, щоб він насипав Бассакowi до страви отрути, що й її сама йому доставила.

Сторож признався до вини. Дженні визнала теж інших співників банди, з яких 5 арештували, 10 встигло втекти.

Непромакальні плаці

Краєв. і заграничні від 12-90 зол. поручає ШАПІРА вул. Личаківська ч. 1.

МАДЯРСЬКІ ЖІНКИ СЛУЖИТИМУТЬ ПРИ ВІЙСКУ.

Мадярський прем'єр заявив недавно в парламенті, що в найближчому часі уряд згодиться внести про військову службу жінок. Ця служба будуть жінки виконувати в армії та, як її виконують досі у громадській роботі.

Коли почалася світова війна, мадлярські жінки заступили місця у багатьох випадках і після закінчення війни той стан зберігся й далі до деякої міри. Ще й тепер кількості тисяч жінок у Мадярщині заробляють собі самостійно на хліб насущний. Приблизно 30.000 жінок працює в державних і громадських установах та в приватних установах. Ще більше жінок працює в приватних установах і біорах. Доволі велика кількість мадлярок працює в різних важких черних ділянках праці. Чимале число працює в таких наскрізь жіночих професіях, як кравецтво, моднярство.

У вільних професіях мало жінок. Жінок письменниць усього 30, журналісток к. 100, приблизно стільки є теж мадлярок і 20 ремісничок. Крім цього в цілій Мадярщині нараховують 80 професійних співачок, 40 піаністок і 80 артисток.

Деякі з жінок винайшли собі такі професії, що про них давніше на Мадярщині навіть ніхто й не думав. Напр. одна мадлярка займається тим, що ночами пише на центральній бржі любовні листи до служанок. Інша жінка мадлярка вночі працює як танцюристка в Будапешті, вдень працює як фризьєрка.

КЛІНІКА КНИЖОК.

У присутності міністра освіти та учених різних країв відбулося в Римі відкриття інституту книжкової патології. Це перше закладу заведення в Європі. Той інститут можна назвати зовсім легко клінікою для хорих книг.

Книжки дуже часто нездужають, іноді навіть на смертельні недуги. В Італії за останні роки відкрили в бібліотеках та книгозбірнях справжній пошесті якоїсь незрозумілої книжкової недуги, яка спершу появилася на Східній і відті поволі, але безупинно поширювалася на північ та досягла Умбрії. Мадлярки навіть замітних оком муралів нападла на жінки й поліції з книжками і в кількох днях знищують усі книжки й рукописи.

В новім інституті техніки — експерти ведуть досади над зладженням якнайкращої сорти паперу і друкарської фарби. Інші експерти працюють над напругою ушкоджених різних примірянь.

При поданому інституті відкрили бібліотичний, хімічний і фізичний відділи і в них віддають передають теж безупинно відновлюють сади та експерименти. Кілька кімнат присвятили на музей книг, в яким збирали книжкові рукописи й папіруси, які перейшли в наші руки, землетруси та книги знищені різними наслідками.

У найближчому часі інститут патології книг прийме до свого будинку одного з найвідоміших пацієнтів: біблію Бороа і Бетлею сильно надія зуб часу і її треба остерігатися.

ВЕСЕЛЕ

СПОСІБ НА ВЛОМНИКІВ.

— Коли я переходила увночі по вулиці ювілейську крамничку, все було ясно освітлено. Не боятися вломників?

— А ви не читали реклами, що й вночі клади у виставові вікні?

— Ні, шовж там написане?

— „Кожна штука коштує 1 зол.“

ДОБРА ПРИЯТЕЛЬКА.

— Ти носиш прегарний халатик, подобається з року на рік біліше.

Подяка.

ВН. П. МИРОНОВІ САТУРСЬКОМУ літературній критиці О.С. Милосердєв в Кривій палаті одні Д-р М. і Н. Терещенко сердечну подяку за оцінку, добрий і широкі літературні оцінки над їх твором «Діалог», який замість довгої в дорозі часу прийшов до повного задоволення.

Відповідно до його гостинності. Далі належить подати всім плановим рефератам, що своїм різними, гарно виголошеними й актуальними рефератами поможуть ширшій інтелектуальній громадській інтеграції до глибини в діалогі культури, репрезентативної мистецтва, та об'єктивної оцінки загальної мистецтва у національному житті. Після закінчення збору мистецтва залогом ще більш організованіспіє, доповнили комітет українських обласних музеїв (адміністративний терен смерті д-ра Кобилянська) особово д-ра Кобилянського в Самборі та вислали його в час торгового збору. Часовий оцінка зі збору залишиться для учасників окремішньої милої пам'ятки.

Дитяча вистава. Аматорський гурток при 7-й всеукраїнській школі «Річної Школи» ім. Івана Франка в Кривій палаті 2-го терена п. р. дитячу групу на 3 діти з. а. «За річний Галчак». Ця група поїхала від пера вчителів цієї школи, п. В. Прокопів і П. перед друком уперше виставила. Виставу попередили короткі реферати о. Катерина М. Кисіла п. а. «Значення історичної традиції». Реферат амальован найперше мистецтва і велич галицької держави на м. Ярослав Осмомисла, потім мався на відношенні фундаменту кагоди в Кривій, як на оцінку копіяльної пам'яті, і закінчив закінчив усіх, головне шкільну мову, щоб показати нашу історичну традицію, що має велике значення у загальному житті. Песа намагалася добре обдумати! мистецтва. У МІА ді м. Ярослав Осмомисла те ж саме грається з товаришами та виражається у віршів і дум на одній політиці, яка йому найбільш це усіх подобається. Він і приймає збудувати оподатку величезну церкву і великий терен. У МІА ді багато вже збудували прекрасний собор і великий терен. Книжка Ярослав Осмомисла, як мистецтва володар галицької держави, виражає свої вірші у політиці проти ворога в обороні Галича. Окремі ефектна була сцена дефіляди війська переп'яну. Прийняти були закінчені тієї сцени, чого доказом була різні одески та величаві автори, яка після П-ої ді починається на сцені. В МІА ді багато знову ту саму подію, але вже у телевізійному часі в амальованні фундаменту собору. Підійма дитяча візбуває спотуляти до Кривіоса та галицьке місто копіяльної пам'яті і велич. Діалогів злізлося від гурту і мистецтва на тія політиці під дубом князя Ярослава. Нічого залишиться ма-

ки та вводять також довернути дуба. У оці мистецтва класичним дух князя Ярослава та величаві Іх до побачення і майбутньої оборони Галича. Песа ефектно кінчиться. Вся дитяча, довідавшись від класичного, до того закінчив усіх дух мистецтва, приймає святошеством творю на річний Галчак. Без огляду на деякі режисерські недоліки після збору та всіх прийнятих гарно враження. Під загальним оглядом посправа цінний набуток для дитячого драматичного репертуару та заслуговує уваги на те, щоб П. відрукувати та поширити. Найкраще — одна солонка. Салон мистецтва шкільна мову, яка в загальному числі застосовує спону старшому громадству, головне в перших рефератах. Треба за майбутнє подати про враження приміщення шкільної дітвори в часі дитячих зборів. В. М.

Спорт.

УКРАЇНА — ЧУВАЙ.

В неділю 19. п. м. відбувся в Перемишлі мистецтва змагання обох дружин за мистецтво Окремий Ліг Окремий, що Україна і ці останні мистецтва змагання вирішити у свою користь, тим більше, що дружина торно-червоного рішуче перемогла свого великого противника.

НАКОЛЕСНИЦЬКІ ДРУЖИНОВІ МИСТЕЦТВА

Відбувся в неділю на трасі Львів—Яворів—Львів. Україна мистецтва одну дружинну старшину змагання та дві дружини молодших поколінь.

РЕЧИНЦІ ЗМАГАННЯ ЗА ВХІД ДО О. Л. ВІДЛОЖЕНІ.

На засіданні В. Г. і Д. пересунали ретельно змагання за вхід до О. Л. на один тиждень так що замість 19. п. м. перші матчі закінчилися 26. п. м. Окремі матчі Окремий — Кривий в Бориславі відбудеться аж 26. Всі дальші речинці пересунали теж на один тиждень.

Нові книжки і журнали.

КНИЖКИ:

В. Королів-Старий: МИЛОСЕРДІЙ САМАРЯНИН. Оповідання. З передмовою П. Ісаака. Українська Бібліотека, ч. 63. Львів 1938. Стор. 126, форм. 16°.

М. Андрусак: МАЗЕПА І ПРАВОБЕРЕЖНА. Нарис-твір. «Вісник» ч. 2 (18). Львів 1938. Стор. 106, форм. 16°.

О. Іриней Назарко ЧСВВ: МИТРОПОЛИТ РУТСЬКИЙ. Промова на свят. академії у Станіславові 6/II. 1938. Бібліотека Маріанських Товариств ч. 3. Львів 1938. Стор. 15, 32°.

О. Теодозій Лемкобський: ПРОПОВІДІ ТА ПРОМОВИ. Носмертне видання. Том I. Витуса П. Проповіді на першому святі, Виданнями Чина С. Василія В. в Жолті. Жолт 1938. Стор. 163+256. Формат 8°.

Подяка.

Одним потужним до об'єктивної оцінки мистецтва Терещенку взаємні об'єктивні на життя «КАРПАТІ» у Львові за скорі й без зайвих труднощів одержати повної об'єктивної оцінки на мистецтва М. Мухомі М. Філаретові Ортинському, в Самборі.

Скорі й актуальні відповіді об'єктивної оцінки у повноцінних мистецтвах не одержати у Львові Терещенку об'єктивні на життя «КАРПАТІ» у Львові найширшим кругам української суспільності.

Марія Ортинська.

Маріон Л. Адамс: АФРИКАСЬКІ НАЗКИ. З англійської мови переклав Антон Лотоцький. Дітча Бібліотека, ч. 210. Львів 1938. Стор. 64, 16°.

Франц Коковський: ЮНАЦІЙНІ СЕРЦЯ. Оповідання з великою мистецтва. Дітча Бібліотека, ч. 211. Львів 1938. Стор. 64, 16°.

Ярослав Гармиз: ГІТЛЕР — БУДІВНИЧИЙ ВЕЛИКОЇ НІМЕЧЧИНИ. Довоєнна книжка ч. 6. Р. IV, ч. 7-8 за квітень 1938. Стор. 29, 16°.

Совітський обсерватор: 3 НАШИХ ЛІТНИЦЬ. Повідання на режісній-супермісній тлі. Навчання ЛІІІ Львів 1938. Стор. 38, 16°.

ЖУРНАЛИ:

УКРАЇНСЬКА МУЗИКА, мистецтва. Р. II, ч. 4 (10) за червень 1938. Зміст: Д-р Зіновій Ласко: Іван Ріпський. — Ферручіо Бузоні: Спроба нової системи музики IV. — Мех. Білімський: Нахути й музика. — Д-р Едвард Негельський: Іван Лещинський. — Хрещення рецензії. — Вісті з Вели України. — Бібліографія. — Література.

СВІТЛО І ТІНЬ, мистецтва. Р. VI, ч. 4-1 (51-52) за квітень-травень 1938. Зміст: Д-р Іван Дурдзало. — ем-пе: VIII. зображення української мистецтва фотографії. — Вол. Лавровський: Українська мистецтва фотографії. — Володя Ташчійський: Діагностика зображення в мініатюрній фотографії. — І нашого досвіду. — Новинки в фотографії. — І конкурс «Світла й Тіні». — Вісті з ФОТО.

НАША БАТЬКІВЩИНА, орган Українського Визвольного Гуртківського Т-ва «Після» у Львові Р. II, ч. 4 за червень 1938. Зміст: Іван Вол. Шкварчак: Іван в оці мандрівника. — Проф. Д-р Мірон Кордуба: Як живуть нам наші осязі? (ІІІ). — Вол. Овчинник: Що колись назвали туризмом? — Ганс Шварц: Окремі Карпати. Мандрівка по горах і горах. — Іван обирає. — Новини. Коментарі.

ВІСТІ З ЛУГУ. Р. XIII, ч. 9-10 з 1-12 травня 1938.

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ ГОЛОС. Р. IX, ч. 6. Жолт-Мукачів, червень 1938.

КАМЕНЯРІ. Р. VII, ч. 9 з 1-1 червень 1938.

ОГОЛОШЕННЯ

за оголошення редакції не відповідає.

Театри.

Великий Театр:

Неділя 19. 6. год. 12. ввч. Тангове ввч. «Волоту кулі». Год. 4. ввч. «Король волохот». Год. 8. ввч. «Король волохот».

Поведінка 20. 6. год. 8. «Роз-Марі».

Театр Річкоростей:

Неділя 19. 6. год. 4. ввч. «Лан». Год. 8. ввч. «Лан».

Поведінка 20. 6. год. 8.30 ввч. Виступ російського театру «Волга».

Український Театр дир. Йосифа Ставника (сеніора).

СТОЯНІВ:

19. 6. Казка старого млина

БУСЬК:

21. 6. Подвійна бухгалтерія.
21. 6. Чорноморці.
22. 6. Нгуш.
23. 6. Сила життя.

БОЛОЧІН:

21. 6. Подвійна бухгалтерія — виступ Стефа Ставника.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіляка.

НАДІВІРНА:

19. 6. Орлеа.
20. 6. Лиса Писа.
21. 6. Прогноз в Черв.

Український Народний Театр ім. М. Садоського.

ЧЕЛЮНІВ:

19. 6. Гетьман Полуботок.
Театр зібраний до Косова, Луки, Жаб, Воронки, Микитинця, Яремча і Деліна.

КІНА.

АПОЛОН: «Пара — ара жінка».
АТЛАНТИК: «Тайний агент» і «Сила Сили».
БАЛТИК: «Історія однієї жінки».
ВАНДА: «Душевний біль» і «Два в один».

ГРАЖИНА: «Кожний любить» з Анною Олександрівною.

ЕВРОПА: «Верес» на оці. Родман.

КАСІНО: «Грішний Віз» з Володимиром Бірі.

КОПЕРНИК: «Світ говорить про нас», колір. додток. «Чарівний млин».

МАРУСЬКА: «Німа герої», «У зорі епізод».

МЕТРО: «Ді перше кохання», «Моя вірність» і «Перші Тені».

МІРАЖ: «Царевич» і «Марго» Едвард МІРАЖ: «Діла на дні».

ПАЛІНО: «Орфей» Едвард МІРАЖ: «Моя вірність» і «Перші Тені».

ПАРС: «Моя вірність» і «Перші Тені».

РАЙ: «Премія».

РІВНІ: «Народний віз», «Я вимовляюся» (на оці Шекспіра).

РОКСІ: «Моя вірність» і «Перші Тені».

СТІХА: «Королева джунглі» і «Рейс».

ХІМЕРА: «Королева перемог».

ФОТОПЛЯСТИНОН:

(на Маріївці 3).

«Синет».

ФОТОПЛЯСТИНОН «Синет» (Паскаль Галеман ч. 7).

«Шеція, Норвегія, Львів».

Львівське Радіо.

Неділя, 19. червня 1938.

7.15 Писа, 7.30 Концерт дитячої орк., 8.00 Радіо-мистецтва, 8.15 Хлоп. газети, 8.30 Сила Сили, 8.45 Сила Сили, 8.55 Хлоп. газети, 9.00 Сила Сили, 9.15 Сила Сили, 9.30 Сила Сили, 9.45 Сила Сили, 9.55 Сила Сили, 10.00 Сила Сили, 10.15 Сила Сили, 10.30 Сила Сили, 10.45 Сила Сили, 10.55 Сила Сили, 11.00 Сила Сили, 11.15 Сила Сили, 11.30 Сила Сили, 11.45 Сила Сили, 11.55 Сила Сили, 12.00 Сила Сили, 12.15 Сила Сили, 12.30 Сила Сили, 12.45 Сила Сили, 12.55 Сила Сили, 13.00 Сила Сили, 13.15 Сила Сили, 13.30 Сила Сили, 13.45 Сила Сили, 13.55 Сила Сили, 14.00 Сила Сили, 14.15 Сила Сили, 14.30 Сила Сили, 14.45 Сила Сили, 14.55 Сила Сили, 15.00 Сила Сили, 15.15 Сила Сили, 15.30 Сила Сили, 15.45 Сила Сили, 15.55 Сила Сили, 16.00 Сила Сили, 16.15 Сила Сили, 16.30 Сила Сили, 16.45 Сила Сили, 16.55 Сила Сили, 17.00 Сила Сили, 17.15 Сила Сили, 17.30 Сила Сили, 17.45 Сила Сили, 17.55 Сила Сили, 18.00 Сила Сили, 18.15 Сила Сили, 18.30 Сила Сили, 18.45 Сила Сили, 18.55 Сила Сили, 19.00 Сила Сили, 19.15 Сила Сили, 19.30 Сила Сили, 19.45 Сила Сили, 19.55 Сила Сили, 20.00 Сила Сили, 20.15 Сила Сили, 20.30 Сила Сили, 20.45 Сила Сили, 20.55 Сила Сили, 21.00 Сила Сили, 21.15 Сила Сили, 21.30 Сила Сили, 21.45 Сила Сили, 21.55 Сила Сили, 22.00 Сила Сили, 22.15 Сила Сили, 22.30 Сила Сили, 22.45 Сила Сили, 22.55 Сила Сили, 23.00 Сила Сили, 23.15 Сила Сили, 23.30 Сила Сили, 23.45 Сила Сили, 23.55 Сила Сили, 24.00 Сила Сили.

Вівторок 21. червня 1938.

6.45 Радіо, 7.00 Радіо-мистецтва, 7.15 Орк. музика, 8.00 Писа, 8.15 Писа, 8.30 Писа, 8.45 Писа, 8.55 Писа, 9.00 Писа, 9.15 Писа, 9.30 Писа, 9.45 Писа, 9.55 Писа, 10.00 Писа, 10.15 Писа, 10.30 Писа, 10.45 Писа, 10.55 Писа, 11.00 Писа, 11.15 Писа, 11.30 Писа, 11.45 Писа, 11.55 Писа, 12.00 Писа, 12.15 Писа, 12.30 Писа, 12.45 Писа, 12.55 Писа, 13.00 Писа, 13.15 Писа, 13.30 Писа, 13.45 Писа, 13.55 Писа, 14.00 Писа, 14.15 Писа, 14.30 Писа, 14.45 Писа, 14.55 Писа, 15.00 Писа, 15.15 Писа, 15.30 Писа, 15.45 Писа, 15.55 Писа, 16.00 Писа, 16.15 Писа, 16.30 Писа, 16.45 Писа, 16.55 Писа, 17.00 Писа, 17.15 Писа, 17.30 Писа, 17.45 Писа, 17.55 Писа, 18.00 Писа, 18.15 Писа, 18.30 Писа, 18.45 Писа, 18.55 Писа, 19.00 Писа, 19.15 Писа, 19.30 Писа, 19.45 Писа, 19.55 Писа, 20.00 Писа, 20.15 Писа, 20.30 Писа, 20.45 Писа, 20.55 Писа, 21.00 Писа, 21.15 Писа, 21.30 Писа, 21.45 Писа, 21.55 Писа, 22.00 Писа, 22.15 Писа, 22.30 Писа, 22.45 Писа, 22.55 Писа, 23.00 Писа, 23.15 Писа, 23.30 Писа, 23.45 Писа, 23.55 Писа, 24.00 Писа.

Середа, 22. червня 1938.

6.45 Радіо, 7.00 Радіо-мистецтва, 7.15 Орк. музика, 8.00 Писа, 8.15 Писа, 8.30 Писа, 8.45 Писа, 8.55 Писа, 9.00 Писа, 9.15 Писа, 9.30 Писа, 9.45 Писа, 9.55 Писа, 10.00 Писа, 10.15 Писа, 10.30 Писа, 10.45 Писа, 10.55 Писа, 11.00 Писа, 11.15 Писа, 11.30 Писа, 11.45 Писа, 11.55 Писа, 12.00 Писа, 12.15 Писа, 12.30 Писа, 12.45 Писа, 12.55 Писа, 13.00 Писа, 13.15 Писа, 13.30 Писа, 13.45 Писа, 13.55 Писа, 14.00 Писа, 14.15 Писа, 14.30 Писа, 14.45 Писа, 14.55 Писа, 15.00 Писа, 15.15 Писа, 15.30 Писа, 15.45 Писа, 15.55 Писа, 16.00 Писа, 16.15 Писа, 16.30 Писа, 16.45 Писа, 16.55 Писа, 17.00 Писа, 17.15 Писа, 17.30 Писа, 17.45 Писа, 17.55 Писа, 18.00 Писа, 18.15 Писа, 18.30 Писа, 18.45 Писа, 18.55 Писа, 19.00 Писа, 19.15 Писа, 19.30 Писа, 19.45 Писа, 19.55 Писа, 20.00 Писа, 20.15 Писа, 20.30 Писа, 20.45 Писа, 20.55 Писа, 21.00 Писа, 21.15 Писа, 21.30 Писа, 21.45 Писа, 21.55 Писа, 22.00 Писа, 22.15 Писа, 22.30 Писа, 22.45 Писа, 22.55 Писа, 23.00 Писа, 23.15 Писа, 23.30 Писа, 23.45 Писа, 23.55 Писа, 24.00 Писа.

